

ความพอเพียง ที่เพียงพอ

Cultivating A Heart of Contentment

โดย

เกร์ อินริก

ความพอเพียงที่เพียงพอ

คุณคงรู้สึกอึดอัดใจเมื่อมีคนมาหาทุนให้กับองค์กรศาสนา เพราะรู้สึกว่าไม่เป็นการสมควรนักหากคนในองค์กรจะต้องมาขอร้องเกี่ยวหรือพูดถึงเรื่องเงินๆ ทองๆ แต่อย่าลืมว่าพระเยซูทรงกล่าวถึงเรื่องเงินทองน้อยกว่าเรื่องแผ่นดินสวรรค์เสียอีก แต่กลับไม่มีใครรู้สึก

บทคัดตอนจากหนังสือเรื่อง True North โดยศาสตราจารย์แกรี อินริก ผู้ที่จะไขข้อกังขาด้านจิตวิญญาณให้กับเรา ท่านสอนว่า การให้ด้วยใจกว้างขวางนั้น ประเด็นไม่ได้อยู่ที่เงิน แต่อยู่ที่การค้นพบความสุขและความพึงพอใจในพระเจ้า ผู้ทรงสร้างเราเพื่อพระองค์เองมากกว่า

มาร์ติน อาร์ ดี ฮาน ที่สอง
ประธานของพันธกิจ อาร์ บี ซี

สารบัญ

พิกัดน้ำหนัก	7
เราต้องระวัง อันตรายของโลก	13
เราต้องปลูกฝัง ความพึงพอใจ	22
เราต้องมุ่งแก้ไข แก่นแท้ของชีวิต	28
เรื่องเงินๆ ทองๆ	32
เงินเป็นดาบสองคม ต้องใช้ด้วยความระมัดระวัง	36
เงินทำให้เรามีศักยภาพที่จะสร้างความแตกต่างได้ ไม่เพียงแต่เพื่อใช้จ่ายประจำวันเท่านั้น	44
ผู้ใช้จ่ายเงินจำเป็นต้องเข้าใจ เรื่องนิรันดร์กาล	50

พิภคน้ำหนัก

ชาмуเอล พลิมซอลเป็นคนที่มิจิตสำนึกที่ดี เมื่อเขาทำธุรกิจค้าถ่านหินที่ประเทศอังกฤษในช่วงศตวรรษที่ 19 เขามองเห็นอันตรายร้ายแรงที่เกิดขึ้นกับพวกกะลาสี ทุกปีจะมีกะลาสีหลายร้อยคนเสียชีวิต เนื่องจากเรือบรรทุกสินค้าเกินพิกัดน้ำหนัก บรรดาเจ้าของเรือไร้ศีลธรรมเห็นแก่กำไรมากเกินไปจนไม่เห็นคุณค่าชีวิตของพวกกะลาสี เรือหลายลำที่บรรทุกสินค้าจนเต็มเกือบจะถึงแนวแดดฟ้าเรือยังคงได้รับอนุญาตให้ออกจากท่า ทั้งที่รู้ว่าจะต้องจมลงกลางทะเล ซึ่งเจ้าของเรือเองก็ยินดีให้เป็นเช่นนั้น เพื่อจะได้เงินจากบริษัทประกันภัยเป็นจำนวนที่มากกว่ากำไรเสียอีก ในปี 1873 มีเรืออัปปางถึง 411 ลำ และคร่าชีวิตลูกเรือหลายร้อยคน ที่เลวร้ายไปกว่านั้นคือ คนที่สมัครไปทำงานบนเรือแล้วจะไม่สามารถถอนตัวได้ ถึงแม้เรือลำนั้นจะไม่ปลอดภัยก็ตาม แม้แต่กฎหมายก็เข้าข้างเจ้าของเรืออย่างชัดเจนโดยถือว่าผู้ที่ไม่ยอมลงเรือแม้ด้วยเหตุผลว่าเรือนั้นไม่ปลอดภัยก็ถือว่ามีความผิดทางอาญา ในช่วงต้นทศวรรษ 1870 หนึ่งในสาม ของนักโทษที่ถูกจำคุกอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของอังกฤษล้วนแต่เป็นกะลาสีเรือที่ไม่ยอมไปกับเรือที่ถูกเรียกว่า “เรือหีบศพ”

ปัญหานี้ทำให้พลิมซอลหันมาทุ่มเทแรงกายแรงใจเพื่อแก้ไข เขามีแนวคิดง่ายๆ ว่าเรือทุกลำจะต้องมีเส้นกำหนดขนาดความปลอดภัยของการบรรทุกสินค้า ด้วยความคิดนี้ เขาจึงลง

สมัครรับเลือกตั้งในปี 1868 และได้รับเลือก เขาเริ่มรณรงค์อย่างหนักในทันที เพื่อช่วยชีวิตบรรดาทะเลาะวิวาทชาวอังกฤษ เขากล่าวปราศรัยอย่างกึกก้องในสภาผู้แทนราษฎร และเขียนหนังสือตีแผ่ให้สาธารณชนทราบถึงสภาพการณ์ที่เลวร้ายนี้ เขาเริ่มได้รับเสียงสนับสนุนมากขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่ง ในปี 1875 รัฐบาลต้องออกมาแก้ปัญหาดังกล่าว ด้วยการลงมติผ่านพระราชบัญญัติเรือที่ห้ามออกเดินสมุทร (Unseaworthy Vessels Bill) และในปีต่อมาก็ได้ผ่านพระราชบัญญัติที่พลิมซอลเป็นผู้ร่างขึ้น เกี่ยวกับเส้นระดับบรรทุก แต่เนื่องจากผลประโยชน์ของบางกลุ่ม รัฐสภาจึงประนีประนอม ด้วยการอนุญาตให้เจ้าของเรือกำหนดเส้นระดับบรรทุกไว้ที่ใดก็ได้ตามใจชอบ

พลิมซอลยังคงต่อสู้อย่างต่อเนื่องตลอด 14 ปี จนกระทั่งมีการผ่านกฎหมายอีกหลายฉบับ ซึ่งบังคับให้มีการกำหนดตำแหน่งที่แน่นอนของเส้นระดับบรรทุกของเรือที่ปลอดภัย ไม่นานนัก เส้นระดับบรรทุกที่เขาตั้งขึ้นนี้ ได้กลายเป็นมาตรฐานสากล ปัจจุบัน เรายังคงพบเห็นผลงานของพลิมซอลที่ทำเรือทุกแห่งทั่วโลก คือที่ข้างเรือบรรทุกสินค้าทุกลำจะต้องมีเส้นระดับบรรทุก (Plimsoll Line, Load Line) ซึ่งบอกระดับความลึกที่สุดที่เรือจะรับน้ำหนักบรรทุกได้ตามกฎหมาย และอย่างปลอดภัย จึงเป็นเหตุให้พลิมซอลได้รับการขนานนามว่า “สหายของทะเลสาบ”

ชีวิตของเราเองก็คงจะง่ายขึ้นมาก หากมีเส้นกำหนด
นำหนักบรรทุกที่เราจับได้ไว้ เพราะการเดินเรือแห่งชีวิตนั้นจำเป็นต้อง
ต้องมีมาตรการเพื่อความปลอดภัย เรามาดูกันว่าพระคัมภีร์
มีแนวคิดสำคัญอย่างไรบ้างในเรื่องนำหนักบรรทุกในชีวิตเรา
เพราะเราไม่อาจไปถึงจุดหมายได้อย่างปลอดภัย หากเรา
ไม่เข้าใจชีวิตจำกัดที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้

ในปี 1999 อันเป็นจุดสูงสุดของยุคคลังโคลด์สตอคคอม
นิตยสาร Fast Company ได้ลงบทความเกี่ยวกับเส้นกำหนด
ที่ว่ำนี่ว่า

ประเด็นที่เป็นคำถามไปทั่ว ทั้งในห้อง
ประชุมผู้บริหาร ในงานเลี้ยงสังสรรค์ ในงานเปิดตัว
หุ้นบริษัท หรือแม้แต่บนโต๊ะอาหารว่า เเท่าไรจึงจะ
เพียงพอสำหรับเรา?

ต้องได้เงินเท่าไร เพื่อเป็นค่าตอบแทนงาน
ที่คุณทำ? ต้องมีเวลาเท่าไร เพื่อจะให้กับครอบครัว?
ต้องมีชื่อเสียงมากเพียงใด จึงจะเต็มเต็มอึดอัดตัวตน
ของคุณ? ต้องมีโอกาสดิใคร่ครวญเป็นส่วนตัวมาก
แค่ไหน จึงจะฉลาดขึ้นได้? ต้องมีทรัพย์สินมากสัก
เท่าไร คุณจึงจะเพียงพอ? และสุดท้าย ไม่ว่าคุณจะมี
ทรัพย์สินมากน้อยเท่าไร คำถามคือ คุณจะพบกับ
“ความพึงพอใจ” ได้อย่างไร และสำหรับคุณแล้ว
“ความพึงพอใจ” หมายความว่าอย่างไร?

(ฉบับกรกฎาคม/สิงหาคม 1999 หน้า 110)

นี่เป็นคำถามชวนคิดสำหรับทุกคน โดยเฉพาะสาวกของพระคริสต์ที่มองชีวิตตามค่านิยมของพระเจ้า ในสังคมที่ตั้งอยู่บนแนวคิดบริโภคนิยมอันน่าดึงดูดใจมาช้านาน เราจะกำหนดเส้นขีดจำกัดได้อย่างไร? พระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่กล่าวไว้ถึงสองครั้งว่าความละโมภ หรือความโลภ นั้นเป็นความผิดบาปเสมือนการนับถือรูปเคารพ (อฟ. 5:5, คส. 3:5) เมื่อวัฒนธรรมของเราเติบโตขึ้น เราต้องเข้าใจให้ชัดเจนระหว่างความพึงพอใจกับความโลภ คำพูดของเปาโลใน 1 ทิโมธี 6:3-16 กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า

“ถ้าผู้ใดสอนผิดไปจากนี้ และไม่ยอมเห็นด้วยกับพระวจนะอันมีหลักของพระเยซูคริสตเจ้าของเรา และคำสอนที่สมกับทางของพระเจ้า ผู้นั้นก็เป็นคนทะนงตัวและไม่รู้อะไร เขาชอบทู่เถียงและโต้แย้งในเรื่องคำ ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดการอิจฉากัน การทะเลาะวิวาทกัน การกล่าวร้ายกัน การไม่ไว้วางใจกัน และการด่าทอกันระหว่างผู้ที่มิไจทรามและไร้ความสัตย์จริงที่คิดว่าทางของพระเจ้านั้นเป็นทางได้ประโยชน์ จริงอยู่ เราได้รับประโยชน์มากมายจากทางของพระเจ้า พร้อมทั้งความสุขใจ เพราะว่าเราไม่ได้เอาอะไรเข้ามาในโลกฉันใด เราก็เอาอะไรออกไปจากโลกไม่ได้ฉันนั้น แต่ถ้าเรามีอาหารและเสื้อผ้าก็ให้เราพอใจด้วยของเหล่านั้นเถิด ส่วนคนเหล่านั้นที่อยากร่ำรวยก็ตกอยู่ในข่ายของความเย้ายวนและติดบ่วงแร้วและในความปรารถนานานาที่ไร้ความคิดและเป็นภัยแก่ตัว ซึ่งทำให้คนเราต้องถึงความพินาศ

เสื่อมสูญไป ด้วยว่าการรักเงินทองนั้นเป็นมูลรากแห่งความชั่วทั้งมวล และเพราะความโลภนี้แหละจึงทำให้บางคนห่างไกลจากความเชื่อและตรอมตรมด้วยความทุกข์ แต่ท่านผู้เป็นคนของพระเจ้า จงหลีกเลี่ยงเสียจากสิ่งเหล่านี้ จงมุ่งมั่นในความชอบธรรมในทางของพระเจ้า ความเชื่อ ความรัก ความอดทน และความอ่อนสุภาพ จงต่อสู้อย่างเต็มกำลังความเชื่อ จงยึดชีวิตนิรันดร์ไว้ ซึ่งพระเจ้าทรงเรียกให้ท่านรับ ในเมื่อท่านได้รับเชื่ออย่างดีต่อหน้าพยานหลายคน ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้า ผู้ทรงประทานชีวิตแก่สิ่งทั้งปวง และต่อพระพักตร์พระเยซูคริสต์ ผู้ได้ทรงเป็นพยานอันดีต่อหน้าปอนทัสปีลาต ให้ท่านรักษาคำบัญชานี้ไว้อย่าให้ต่างพร้อยและอย่าให้มีที่ติได้ จนถึงเวลาที่พระเยซูคริสต์เจ้าของเราจะเสด็จมา ซึ่งพระเจ้าผู้เสวยสุขและทรงฤทธิ์สูงสุดแต่พระองค์เดียว พระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง และพระผู้เป็นเจ้าเหนือเทพเจ้าทั้งปวง จะทรงสำแดงให้ปรากฏในเวลาอันควร พระองค์ผู้เดียวทรงอมตะ และทรงสถิตในความสว่างที่ซึ่งไม่มีคนใดจะเข้าไปถึง ผู้ซึ่งมนุษย์ไม่เคยเห็น และจะเห็นไม่ได้ พระเกียรติและฤทธานุภาพอันถาวรจะมีแต่พระองค์นั้น อาเมน”

มีเรื่องเล่าว่า เด็กผู้หญิงคนหนึ่งมีคุณพ่อที่มักจะบ่นตำหนิโน่นนี่ เียนวันหนึ่งขณะรับประทานอาหาร เธอพูดอย่างภาคภูมิใจว่า “หนูรู้หมดแล้วว่าคนบ้านเราชอบกินอะไร” และเธอ

ก็พูดต่อในทันที “จอห์นนี่ชอบแฮมเบอร์เกอร์ เจนี่ชอบไอศกรีม จิมมี่ชอบกินพิซซ่า แม่ชอบกินไก่” พ่อรอฟังอยู่ว่าลูกจะพูดถึงเขาอย่างไร แต่เธอกลับไม่พูด “อ้าว แล้วพ่อละ พ่อชอบกินอะไร” เด็กหญิงคนนั้นตอบด้วยความคิดไสซื่อ แต่เป็นความคิดลึกซึ้ง อันที่จริงเธอตั้งใจว่า “พ่อคะ พ่อก็ชอบทุกอย่างที่เราไม่มีใจคะ”

มีคนกล่าวว่าสังคมของเราเป็น “สังคมของความไม่รู้จักพอที่ไม่รู้จัก” สังคมให้เราซึมซับความคิดที่ว่า เราจำเป็นต้องได้ จำเป็นต้องบริโภค ต้องยกระดับ และต้องขยายออกไป เมื่อเป็นเช่นนี้ คำว่า “เพียงพอ” จึงไม่ค่อยปรากฏ ไม่มีใครโฆษณาความคิดเรื่องความรู้จักพอ แต่พระวิญญูญาณบริสุทธิ์ทรงใช้คำนี้มาสอนเราถึงประเด็นที่สำคัญและจัดการยากที่สุดประเด็นหนึ่งในชีวิตเรา

พระธรรมทิโมธีกล่าวว่าเรามีแนวคิดสามประการ ที่บ่งชี้ว่าชีวิตเราจำเป็นต้องมีเส้นขีดจำกัด เพื่อจะมีชีวิตที่ประสบความสำเร็จในวัฒนธรรมวัตถุนิยมนี้ แนวคิดสามประการนั้นเกี่ยวข้องกับคำสามคำนี้ คือ ความโลภ ความพึงพอใจ และลักษณะนิสัย

เราต้องระวังอันตรายของความโลภ

ผู้เป็นศาสนาจารย์มักจะได้ฟังผู้คนสารภาพบาปที่เป็นความลับที่สุดในชีวิต หลังจากทำงานไประยะหนึ่ง บรรดาศาสนาจารย์มักจะเชื่อว่าตนได้ฟังคำสารภาพบาปครบทุกประเภทแล้ว แต่ผมกลับคิดถึงข้อเขียนของชาร์ล สเปอร์เจียน นักเทศน์ผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งในศตวรรษที่ 19 เขาบันทึกว่าเขาได้ฟังคำสารภาพบาปครบหมดทุกประเภทแล้ว เว้นแต่บาปเรื่องความโลภ ซึ่งผมเองมีชีวิตอยู่หลังจากเขาเป็นร้อยปี ก็ยังพบเจอประสบการณ์อย่างเดียวกัน ไม่เคยมีใครมาสารภาพบาปเรื่องความโลภกับผม แม้ว่าหลายครั้งเราอาจมองเห็นชัดเจนว่าใครมีปัญหานี้ก็ตาม เมื่อคิดอย่างตรงไปตรงมาแล้ว ผมยอมรับว่า ผมเองก็ต้องต่อสู้ในเรื่องนี้ด้วยเช่นกัน ในยามที่ผมอยากได้สิ่งที่คนอื่นมีแต่ผมไม่มี เมื่อพูดถึงความโลภ แม้ว่าจะไม่ได้หมายถึงเงินทองเพียงอย่างเดียว แต่ในสังคมของเรา เรายังคงคิดถึงเงินเป็นอันดับแรก

เปาโลต้องการให้เราตระหนักว่าปัญหาไม่ได้อยู่ที่เงิน แต่อยู่ที่การรักเงิน ใน 1 ทิโมธี 6:9 ท่านกล่าวว่าบรรดาคนที่อยากร่ำรวยนั้นตกอยู่ในอันตรายฝ่ายจิตวิญญาณ ท่านใช้คำพูดว่า “คนเหล่านั้นที่อยากร่ำรวย” ซึ่งหมายถึง คนที่มีใจจดจ่ออยากได้มาซึ่งความร่ำรวย เรามักจะมองว่าความโลภเป็นปัญหาของคนอื่น โดยเฉพาะคนที่มีเงินมากกว่าเรา แต่เรารู้ดีว่า “ความอยากรวย” นั้นมิได้มีอยู่ในใจของบรรดาคนร่ำรวยเท่านั้น อันที่จริง

คนที่ไม่มีเงินก็มักจะเต็มไปด้วยความต้องการเช่นนั้นเหมือนกัน ด้วยเหตุนี้เราจึงต้องศึกษาคำพูดของเปาโลให้ดี ท่านไม่ได้กล่าวถึงเฉพาะแต่คนรวยที่ต้องเสียภาษีสูงๆ 1 ทิโมธี 6:10 เป็นข้อที่มักจะถูกนำมาใช้อย่างผิดๆ และบิดเบือนอยู่เสมอ เรามักได้ยินคนกล่าวถึงพระคัมภีร์ข้อนี้ว่า “เงินเป็นมูลรากแห่งความชั่วทั้งหมด” จริงอยู่ว่าความร่ำรวยนำอันตรายมาถึงเราได้ แต่สิ่งที่เปาโลกล่าวนั้นหมายถึงว่าปัญหาไม่ได้อยู่ที่เงิน แต่อยู่ที่ “การรักเงิน” เป็นความหลงที่ทั้งคนรวยและคนจนก็มีได้เหมือนกัน

ในอีกด้านหนึ่งพระคัมภีร์กล่าวไว้อย่างสมดุลว่า คนรวยควรจะใช้ความร่ำรวยของตนอย่างมีความรับผิดชอบ แต่ต้องไม่รักความร่ำรวยนั้น บุคคลตัวอย่างด้านความเชื่อหลายคนที่พระคัมภีร์กล่าวถึงก็เป็นคนร่ำรวย เช่น โยบ อับราฮัม ดาวิด และเนหะมีย์ บางคนก็อยู่ในตำแหน่งสูงและเจริญรุ่งเรือง เช่นโยเซฟ และดาเนียล แต่ไม่มีใครสักคนที่กล่าวมานี้ถูกกล่าวโทษเพราะความรวย หรือเพราะทรัพย์สินที่เขา มีเลย นั่นเป็นเพราะเขาเหล่านั้นไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่เพื่อความร่ำรวยหรือเพื่อตำแหน่งการงาน อับราฮัมดูแลจัดการความร่ำรวยของเขาได้ แต่โลทหลานชายของเขาหลงไปกับมัน จึงตัดสินใจผิดไปในทางชั่วร้าย ดังนั้น สิ่งสำคัญไม่ได้อยู่ที่มูลค่าของทรัพย์สิน แต่อยู่ที่จิตใจ

ความโลภเป็นประเด็นที่สำคัญเร่งด่วนในสังคมของเรานี้ นิยมความร่ำรวย ขณะที่ผมเขียนอยู่นี้ เรากำลังวิตกกังวลว่าเศรษฐกิจจะถดถอยหลังจากที่ได้ขยายตัวอย่างเป็นประวัติการณ์

ในทศวรรษที่ผ่านมา ไม่ว่าเศรษฐกิจจะดำเนินไปทางใด ความจริงก็คือ เราต่างก็วัดระดับความสำเร็จโดยดูจากความร่ำรวยและวัตถุสิ่งของ ไม่ว่าจะเป็นกำไรที่ได้มารวดเร็วในช่วงเฟื่องฟูของยุคดอทคอม สัญญาที่นักกีฬาเซ็นเพื่อรับค่าตัวสูงจนน่าตกตะลึง หรือคำพูดโอ้อวดที่ตอกย้ำว่าดัชนีตลาดหุ้นขึ้นลงอย่างไรบ้างวันนี้ ล้วนล่อลวงให้เราวัดคุณค่าของตัวเองจากจำนวนเงินในบัญชี แต่คำว่าเพียงพอก็ไม่เคยเพียงพอสักที นักกีฬาที่เซ็นสัญญาค่าตัวสูงลิบเป็นข่าวหน้าหนึ่งนั้น เมื่อผ่านไปอีกสองปีก็เริ่มเล่นตัวไม่พอใจ คิดว่าตนได้รับค่าตอบแทนน้อยเกินไป ผู้เขียนพระธรรมปัญญาจารย์กล่าวไว้เมื่อหลายพันปีก่อนแล้วว่า “คนรักเงินย่อมไม่มีเงิน และคนรักสมบัติไม่รู้จักอิ่มกำไร ...เมื่อของดีเพิ่มพูนขึ้น คนกินก็มีคืบคั่งขึ้น” (ปญจ. 5:10-11)

จากบทความในนิตยสาร Fast Company ผู้เขียนได้สรุปผลการสำรวจที่ทางนิตยสารได้ทำขึ้นในกลุ่มผู้อ่านที่ประสบความสำเร็จด้านการงานไว้ว่า

สุดท้ายแล้วทุกอย่างก็มุ่งประเด็นมาที่เงิน ผู้ตอบคำถามส่วนมาก ตอบว่าสำหรับพวกเขาแล้วเงินสำคัญที่สุด พวกเขาตอบว่าเงินเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดที่ทำให้พวกเขาประสบความสำเร็จ ทำให้พวกเขาพึงพอใจ และทำให้พวกเขาสามารถจัดโครงสร้างและรูปแบบชีวิตของตนได้

หากเงินสำคัญถึงเพียงนั้น คนเราจะต้องมีเงินมากขึ้นอีกสักเท่าไรจึงจะไม่ต้องวิตกกังวลอีกต่อ

ไป ... ดูเหมือนว่าคำตอบสุดท้าย ที่ว่า “เพียงพอ”
นั้นไม่มีอยู่จริง ยิ่งเรามีมากขึ้น เราก็คงต้องการเพิ่ม
มากขึ้น

เรายังได้ขอให้ผู้ตอบคำถามอธิบายว่าสินค้าหรือบริการใดที่เป็นเครื่องแสดงให้เห็นว่าบุคคลประสบความสำเร็จหรือมีเงินทองมากมายเกินใช้จ่าย ผลปรากฏออกมาในรูปแบบเดียวกัน คือ ยิ่งเราทำเงินได้มาก เราก็มองว่ารถราคาแพง บ้านใหญ่โต และอาหารค่ำมื้อหรูหราในภัตตาคาร เป็นเพียงขนมหวานที่ได้มาไม่ยาก...

เราอยากได้ไปหมดเสียทุกอย่าง อยากได้เงินมากขึ้น อยากมีเวลามากขึ้น อยากประสบความสำเร็จมากขึ้น อยากมีชีวิตครอบครัวที่ดีกว่านี้ อยากสบายกายและสบายใจมากขึ้นอีก (หน้า 114,116)

เราอาจจะรู้สึกแปลกๆ บ้างที่จะพูดคุยกันเรื่องนี้ ในยามที่บริษัทด้านเทคโนโลยีมากมายต้องปิดกิจการและมูลค่าหุ้นก็ตกฮวบ หลายคนที่ย่ำรวยเกินจินตนาการได้ เพราะมูลค่าของหุ้นที่ตนถืออยู่นั้น กลับต้องอยู่ในสภาวะการเงินที่แตกต่างไปจาก 18 เดือนที่ผ่านมาอย่างสิ้นเชิง เปาโลอธิบายถึงความไม่แน่นอนของความร่ำรวยไว้ใน 1 ทิโมธี 6:17 ในข้อนี้ท่านกล่าวถึงผลร้ายของการรักเงินทอง จริงอย่างที่ผู้เขียนนิตยสาร Fast Company บอกไว้ว่า คำว่า “เพียงพอ” นั้นไม่มีอยู่จริง แต่ผู้เขียนพลาดไปหน่อยตรงที่ไม่ได้ระบุชื่อโรคภัยนี้ให้ชัดเจนว่าเป็น “ความโลภ” ภูพิน

ฐานมืออยู่ว่า ถ้าเราได้สิ่งต่างๆ เพิ่มขึ้น ความต้องการของเราก็จะเพิ่มขึ้นตามไปด้วย คำในภาษากรีกที่แปลว่า “ความโลภ” นั้นหมายถึง “ความต้องการที่จะมีเพิ่มขึ้น” ในทัศนะของพระเยซูและสาวกของพระองค์นั้น ความโลภไม่ได้เป็นเพียงสิ่งที่เราต้องหลีกเลี่ยงเมื่อเราอยู่ในสังคมบริโภคนิยมและทุนนิยมเท่านั้น แต่ความโลภเป็นศัตรูตัวฉกาจของจิตวิญญาณเลยทีเดียว มันพยายามจะล่อลวงให้เราละเลยไม่ใส่ใจเส้นขีดจำกัดบรรทุก และทำให้เราบรรทุกสิ่งต่างๆ เข้าในชีวิตเราอย่างเกินพิกัด การรักเงินนั้นมีอำนาจชั่วร้ายอยู่ 4 ประการดังนี้

1. ความโลภทำให้ทัศนคติของเรา

ต่อความจริงของพระเจ้าผิดเพี้ยนไป

ในพระธรรม 1 ทิโมธีตลอดทั้งเล่ม เปาโลได้แสดงชัดเจนว่าท่านขัดแย้งกับผู้ที่สอนคำสอนผิด ใน 1 ทิโมธี 6:3-5 เปาโลพูดถึงเรื่องนี้เป็นครั้งสุดท้ายในจดหมายของท่าน ท่านเขียนไว้อย่างตรงประเด็นว่า ความเชื่อที่ผิดเพี้ยนนั้นทำให้การดำเนินชีวิตผิดเพี้ยนตามไปด้วย เบื้องหลังคำสอนผิดๆ เหล่านั้น คือ แรงจูงใจที่ผิด คือพวกผู้สอนผิด “คิดว่าทางของพระเจ้านั้นเป็นทางได้ประโยชน์” ซึ่งน่าจะหมายความว่าพวกเขาแสวงทำเป็นมีศรัทธาแน่นแนในพระเจ้าและเป็นคนบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ ก็เพื่อจะหลอกให้คนอื่นจ่ายเงินมาฟังคำสอนผิดๆ ของเขา เบื้องหลังของฉากที่ดูเป็นผู้มีความรู้ความคิดและมีจิตวิญญาณดีนั้นคือความปรารถนาชั่วร้ายที่จะหาเงินเข้ากระเป๋า

2. ความโลภทำให้ระบบการให้คุณค่าของเราผิดเพี้ยนไป

“ส่วนคนเหล่านั้นที่อยากร่ำรวยก็ตกอยู่ในข่ายของความเย้ายวน และติดบ่วงแร้วและในความปรารถนานานาที่ไร้ความคิดและเป็นภัยแก่ตัว” (1ทธ. 6:9) เราทุกคนถูกล่อลวงให้ทำบาป แต่เปาโลสอนว่ามีสิ่งพิเศษที่ล่อลวงผู้ที่มีใจจดจ่ออยู่กับความร่ำรวยในภาษาเดิมที่เปาโลเขียนนั้นมีการเล่นคำที่น่าสนใจอยู่ด้วย ใน 1ทิโมธี 6:5 คำกรีกที่ใช้เรียก “เงินที่หามาได้” หรือผลประโยชน์คือคำว่า โพริมอส (porimos) และคำที่หมายถึง “สิ่งเย้ายวนใจ” คือ เพิร์สมอส (peirasmos) ฝ่ายที่อยู่ตรงข้ามกับเปาโลคิดว่า “ทางของพระเจ้านั้นเป็นทางได้ประโยชน์ (porimos)” แต่ความโลภซึ่งผลักดันให้เขาพยายามหาผลประโยชน์นั้น ทำให้เขาต้องพบกับสิ่งเย้ายวนใจ (peirasmos) เราจึงเข้าใจความคิดของเปาโลได้ไม่ยาก ความอยากให้ตำแหน่งงานสูงขึ้นหรือความอยากเซ็นสัญญาที่ให้ผลประโยชน์มากขึ้นนั้น กดดันให้เราละเลยครอบครัว โอกาสดีที่พลาดไม่ได้ต่างๆ ยั่วยุให้เราละเลยเรื่องความสัตย์ซื่อ เพราะเราอยากประจบประแจงคนที่จะทำให้หน้าที่การงานของเราดีขึ้น เราจึงทอดทิ้งอุดมการณ์และเอาอย่างการดำเนินชีวิตของคนเหล่านั้น เราอยากจะได้เงินเพิ่มอีกสักหน่อย เราจึงตกแต่งบัญชีค่าใช้จ่ายหรือเลียงภาษี “การหมกมุ่นหาความร่ำรวยนั้นเป็นเปลวเพลิงที่สร้างเชื่อเพลิงเองได้เรื่อยๆ มันเผาผลาญทั้งเวลาและพลังงาน ยิ่งกว่านั้นยังทำร้ายระบบการให้คุณค่าของเราอีกด้วย... ความร่ำรวยนำผู้คนเข้าสู่แวดวงที่มีกฎเกณฑ์แตกต่างออกไป แวดวงที่มีความกดดันให้อยากมีอยาก

เป็นเหมือนกับเพื่อนๆ และแวดวงที่ระบบการให้คุณค่าถูกบิดเบือนไปแล้วทั้งหมด” (จากหนังสือ 1-2 Timothy & Titus ของฟิลิป ทาวเนอร์ หน้า 139) ความปรารถนาที่จะร่ำรวยทำให้เกิดความอยากอื่นๆ และทำให้หลายสิ่งหลายอย่างตกต่ำลง

3. ความโลภทำให้ชีวิตเราจมดิ่งลง

เปาโลเขียนว่า “ทำให้คนเราต้อง (จมดิ่งลง) ถึงความพินาศเสื่อมสูญไป” (1ทธ. 6:9) นั่น ในที่นี้ ท่านยืมศัพท์ทางเรือมาใช้ คำว่า จม นี้ปรากฏครั้งหนึ่งในลูกา 5:7 ขณะที่เปโตรและเพื่อนๆ พยายามดึงอวนซึ่งจับปลาได้มากมายอย่างน่าอัศจรรย์ขึ้นจากน้ำนั้น เขา “ได้ปลาเต็มเรือทั้งสองลำ จนเรือเพียบ (จม)” เช่นเดียวกับที่ซาอูเอล พลิมซอลตระหนักว่าเรือจำเป็นต้องมีเส้นระดับบรรทุทุกเพื่อกันไม่ให้บรรทุสินค้าเกินพิกัด เราทุกคนก็จำเป็นต้องมี “เส้นขีดจำกัดความโลภ” เพื่อป้องกันไม่ให้ชีวิตเราประสบกับ “ความพินาศเสื่อมสูญไป” จะพูดให้ชัดเจนขึ้นอีกได้ว่า เพราะเรารักและรับใช้พระเจ้าไปพร้อมกับเงินทองไม่ได้ (ลก. 16:13) คนที่รักเงินทองก็ไม่รู้จักพระคริสต์ และจะต้องถึงความพินาศไปในที่สุด แต่ข้อนี้ก็ประยุกต์ใช้กับผู้ติดตามพระคริสต์ได้ด้วย คือคำว่า “พินาศ” ในบริบทของพระคัมภีร์ “มีความหมายถึงการสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำให้ชีวิตมีคุณค่า” (จากหนังสือ The Vocabulary of The Greek New Testament โดย Mouton & Milligan หน้า 445) วอร์เรน ไวเออร์สปี เขียนไว้อย่างน่าสนใจว่า เงินเป็น “พระเจ้าแห่งโลกนี้” มันให้อำนาจแก่ผู้คนจำนวนหลาย

ล้านที่จะมีความสุขกับชีวิตโดยใช้ชีวิตอยู่ด้วยสิ่งทดแทนต่างๆ ด้วยเงินเขาซื้อสิ่งบันเทิงได้ แต่ไม่สามารถซื้อความสุขได้ ซื้อยาซื้อการนอนหลับได้ แต่ไม่สามารถซื้อความสงบสุขได้ เงินดึงดูดคนให้เข้ามาหาได้ แต่ไม่อาจซื้อเพื่อนแท้ ความร่ำรวยทำให้มีคนนิยมชมชอบเขา อิจฉาเขา แต่ไม่ได้ทำให้คนรักเขา เงินซื้อการรักษาที่ดีที่สุดได้ แต่ซื้อสุขภาพดีไม่ได้ การได้ครอบครองสิ่งต่างๆ ที่เงินซื้อหาได้ ก็ถือว่าดี หากแต่เราต้องไม่สูญเสียสิ่งที่เงินซื้อไม่ได้ไปด้วย (จากหนังสือ On Being A Servant of God หน้า 142)

4. ความโลกทำลายความเชื่อศรัทธาในพระเจ้า

“เพราะความโลภนี้แหละ จึงทำให้บางคนห่างไกลจากความเชื่อ และตรอมตรมด้วยความทุกข์” (1ทธ. 6:10) พระเยซูทรงว่าความละโมภเป็นศัตรูตัวฉกาจของจิตวิญญาณ พระองค์ทรงเตือนอย่างตรงไปตรงมาว่า “จงระวังและเว้นเสียจากการโลภทุกประการ เพราะว่าชีวิตของคนมิได้อยู่ในการที่มีของฟุ่มเฟือย” (ลก. 12:15) ชีวิตนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับการได้ครอบครองสิ่งต่างๆ พระเจ้าเท่านั้นที่เป็นแหล่งชีวิต พระเจ้าเท่านั้นที่ผู้ควบคุมชีวิต พระองค์ผู้เดียวที่สามารถประทานชีวิต การพึ่งพาเงินทองไม่สามารถไปด้วยกันกับความศรัทธาในพระเจ้าได้

การล่องเรือชีวิตให้ปลอดภัยในโลกบริโภคนิยมเรื้อรังอย่างนี้ เราจำเป็นต้องมีเส้นระดับบรรทุกที่ชัดเจน วัตถุนิยมนั้นก่ออันตรายได้มากพอๆ กับที่ภูเขาน้ำแข็งในแถบกระแสน้ำเย็น

ลาบราดอร์สร้างความเสียหายให้กับเรือไททานิค เมื่อมองย้อน
หลังไป เราเห็นชัดเจนถึงความเขลาของกัปตันและเจ้าของเรือลำ
ยักซ์นั้น ซึ่งปล่อยให้เรือเดินทางด้วยความเร็วเต็มที่เข้าไปใน
พื้นที่อันตราย ภูเขาน้ำแข็งนั้นดูสวยงาม แต่ก็อันตรายหากปะทะ
มันเข้า เราจึงต้องระมัดระวังเอาไว้ แนวคิดแบบวัตถุนิยมก็เช่น
กัน เมื่อวัฒนธรรมบริโภคนิยมกับใจละโมบมาเจอกัน หายนะ
ย่อมรออยู่ที่ปลายทาง พระคัมภีร์ไม่เพียงแต่เรียกร้องให้เราหลีกเลี่ยง
สิ่งเลวร้ายนั้น แต่ได้ท้าทายให้เรามุ่งหาสิ่งที่ดี

เราต้องปลูกฝังความพึงพอใจ

ยาต้านความโลภก็คือความพึงพอใจ เป็นคุณลักษณะส่วนหนึ่งของความเชื่อแท้และเป็นส่วนที่ขาดเสียมิได้ คำกล่าวของเปาโลนั้นชัดเจนว่า “เราได้รับประโยชน์มากมายจากทางของพระเจ้าพร้อมทั้งความสุขใจ(ความพอใจ)” (1ทธ. 6:6) ผมไม่คิดว่าเปาโลจะหมายความว่า อาจมีทางของพระเจ้าที่ไม่มีความสุขใจอยู่ด้วย แต่ท่านน่าจะต้องการสื่อว่าการดำเนินในทางของพระเจ้าอย่างแน่วแน่นั้น จะนำมาซึ่งความสุขใจเสมอไป

“(การอยู่ใน) ทางของพระเจ้า” นั้นเป็นคำที่เปาโลใช้หลายครั้งใน 1ทิโมธี คือใช้ถึง 8 ครั้งด้วยกัน (สี่ครั้งในบทนี้) เพื่อหมายความว่า “ความเชื่อแท้” คนที่ไม่เชื่อพระเจ้าในยุคของท่านใช้คำนี้หมายความว่าความศรัทธาแรงกล้า ท่านนำคำนี้มาใช้และให้ความหมายใหม่ในทางคริสเตียน คำนี้อธิบายถึงท่าทีในใจที่เคารพยำเกรงและแสดงออกมาทางการกระทำ ความเชื่อแท้นั้นเริ่มจาก “ความยำเกรงพระเจ้า” คือความเกรงขามยำเกรงในองค์พระเจ้า ซึ่งไม่เพียงแต่ทำให้เราสรรเสริญพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังทำให้รูปแบบชีวิตของเราเป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้า ผู้ซึ่งเรารักและรับใช้ด้วย นี่คือนิยามชีวิตที่มีพระเจ้าเป็นจุดศูนย์กลาง เป็นการแสดงความรักต่อพระเจ้า ผ่านทางการสรรเสริญและความประพฤติที่เหมาะสม เปาโลบอกไว้ว่าคุณสมบัตินี้คือสิ่งที่มีในสาวกของพระคริสต์ ดังที่ท่านเขียนไว้ใน 1ทิโมธี 4:7-8 ว่า “จงฝึกตนในทางธรรม เพราะ...ทางของพระเจ้านี้มีประโยชน์ใน

ทุกทาง เพราะทรงไว้ซึ่งประโยชน์สำหรับชีวิตปัจจุบันและชีวิตอนาคตด้วย”

การดำเนินชีวิตอยู่ในทางธรรมนั้นมาคู่กับ “ความพึงพอใจ” เสมอ สำหรับนักปรัชญาชาวกรีกและโรมัน คำนี้เป็นคำสำคัญคำหนึ่ง ซึ่งอธิบายถึงแนวคิดเรื่องความพอเพียงในตนเอง ความสามารถที่จะไม่ต้องพึ่งพาใครหรือสิ่งต่างๆ จากใครอื่น สำหรับนักปรัชญาสโตอิก มนุษย์ในอุดมคติคือคนที่ไม่ต้องพึ่งพาใคร ไม่ต้องการอะไร และไม่ต้องการใคร อย่างไรก็ตาม ในทัศนะของเปาโล ความพอใจมีความหมายที่แตกต่างออกไป ในจดหมายที่ท่านเขียนจากในคุกส่งไปถึงชาวฟิลิปปี ท่านเขียนว่า “ข้าพเจ้าก็เรียนรู้แล้วว่าที่จะพอใจอยู่อย่างนั้น ข้าพเจ้ารู้จักที่จะเผชิญกับความตกต่ำและรู้จักที่จะเผชิญกับความอุดมสมบูรณ์ ไม่ว่าในกรณีใดๆ ข้าพเจ้ารู้จักเคล็ดลับที่จะเผชิญกับความอึดอัดและความอดอยาก ความสมบูรณ์พูนสุข และความขัดสน ข้าพเจ้าผจญทุกสิ่งได้ โดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” (ฟป. 4:11-13) ถ้าอย่างนั้น ความพึงพอใจก็ไม่ได้หมายความว่าพอเพียงในตนเอง แต่เป็นการพึงในความเพียงพอของพระคริสต์ ไม่ได้เป็นการปลงแต่เป็นความพึงพอใจ ไม่ได้เป็นการยอมรับสภาพหรือยอมละทิ้งความฝัน แต่เป็นการมอบถวายตัวแด่พระคริสต์และพระประสงค์ของพระองค์ ความพึงพอใจในทางพระเจ้าไม่ได้เป็นความรู้สึกรว่าพอใจแล้ว หรือการไม่รับรู้ หรือการละจากชีวิตทางโลกไปสู่อีกโลกหนึ่ง แต่เป็นอย่างที่จี. เค. เซสเทอร์ตันกล่าวว่าคือ “เป็นความสามารถที่จะดึงเอาทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่ในสถานการณ์นั้นๆ ให้ออก

มาได้” สิ่งนี้เป็นความพึงพอใจที่ยังรากลึกอยู่ในเรา เป็นของขวัญจากพระคริสต์

ผมพบว่าถ้าเรารู้ความแตกต่างระหว่าง “ความพอใจในสิ่งที่เราเป็นอยู่” และ “ความพอใจในสิ่งที่หามาได้” จะทำให้เราเข้าใจได้มากขึ้น สิ่งที่เป็นอยู่คือตัวตนของเรา หมายถึง บุคลิกลักษณะของเรา ความสัมพันธ์ของเรา และระบบการให้คุณค่าของเรา ส่วนสิ่งที่หามาได้หมายถึงสิ่งที่เราครอบครอง การดำเนินในทางพระเจ้าหมายความว่าความถึงการตัดสินใจเลือกที่จะพึงพอใจกับสิ่งที่หามาได้ และไม่พึงพอใจกับสิ่งที่เราเป็นอยู่ คือ เราควรจะพอใจกับสิ่งที่เรามี แต่ไม่ควรพอใจกับสิ่งที่เราเป็น เราควรจะปรารถนาที่จะฉลาดขึ้น มีความเข้าใจลึกซึ้งยิ่งขึ้น แสดงความรักมากขึ้น และเป็นเหมือนพระคริสต์มากขึ้น

ความพึงพอใจเกิดขึ้นเมื่อมุ่งมองไปที่อาณาจักรสวรรค์ อันเป็นนิรันดร์ ซึ่งเป็นสถานที่ที่เปาโลชี้ให้เราสนใจใน 1 ทิโมธี 6:7 ว่า “เพราะว่าเราไม่ได้เอาอะไรเข้ามาในโลกฉันใด เราก็เอาอะไรออกไปจากโลกไม่ได้ฉันนั้น” คำกล่าวนี้ชัดเจนแต่ก็ลึ้มได้ง่าย เพราะสิ่งของต่าง ๆ นั้นจับต้องได้มากกว่า ส่วนกาลเวลานิรันดร์นั้นดูไม่ค่อยเป็นจริงเท่าใด แต่ความเชื่อบอกเราว่าความจริงแล้วกลับเป็นตรงกันข้าม “เพราะว่าเราไม่ได้เห็นแก่สิ่งของที่เรามองเห็นอยู่ แต่เห็นแก่สิ่งของที่ไม่เห็น เพราะว่าสิ่งของซึ่งมองเห็นอยู่นั้นเป็นของไม่ยั่งยืน แต่สิ่งซึ่งมองไม่เห็นนั้นก็ถาวรนิรันดร์” (2 คร. 4:18) สิ่งของในปัจจุบันนี้ไม่ยั่งยืน มันมีอยู่เพื่อให้

เราใช้ แต่ไม่ได้มีไว้ให้เราเก็บรักษา ชีวิตในโลกนี้เป็นเหมือนกับ เกมเศรษฐี ไม่ว่าคุณจะทำสัมฤทธิ์ผลสมบัติได้มากเพียงใด สุดท้ายทุกอย่างก็ต้องเก็บลงกล่อง

จอห์น ไพเพอร์ ชวนให้คุณจินตนาการว่ามีคนหนึ่งไป เยี่ยมชมหอศิลป์ เขานำรูปลงจากกำแพงและแบกออกไปทาง ประตู คุณดูอยู่สักพักหนึ่งแล้วถามว่า “ทำอะไรนะ” เขาตอบว่า “ผมกำลังสะสมงานศิลป์” “แต่รูปพวกนั้นไม่ได้เป็นของคุณนี่ ยาม ไม่ยอมให้คุณเอามันออกไปจากที่นี่หรอก คุณดูได้อย่างเดียว แต่เอา ไปเก็บเป็นของตัวเองไม่ได้” “ได้สิ รูปภาพพวกนี้เป็นของผม ก็ผม ถืออยู่นี่ไง ผมไม่ห่วงหรอกว่า เมื่อถึงเวลาแล้วจะเอามันออกไปได้ยัง ไง” (ดัดแปลงจากหนังสือ Desiring God หน้า 156)

เรารู้ว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นการกระทำที่โง่เขลา แต่ เราเองก็มักจะมองทรัพย์สินของซึ่งพระเจ้าฝากไว้ให้เราครอบ ครองอยู่ขณะนี้แบบนี้เช่นเดียวกัน เราจะมีทัศนคติที่เหมาะสม เกี่ยวกับเงินและสิ่งของต่างๆ ก็ต่อเมื่อเรารู้ว่าสิ่งเหล่านั้นไม่มี คุณค่าที่ยั่งยืน

เปาโลยังต้องการให้เราตระหนักว่าชีวิตมีค่ามากกว่าเงิน ทอง “แต่ถ้าเรามีอาหารและเสื้อผ้า ก็ให้เราพอใจด้วยของเหล่านั้นเถิด” (1ทธ. 6:8) คนที่อยู่ในโลกตะวันตก มีสิ่งต่างๆ มากเกินกว่า บัณฑิตพื้นฐานในการดำรงชีวิตมาก จนทำให้คิดไม่ออกว่า จะ ดำรงชีวิตด้วยเพียงอาหารและเครื่องนุ่งห่มได้อย่างไร พวกเขา มี รายการ “สิ่งจำเป็น” ยาวเหยียด แต่หลายครั้ง ผมได้พบกับ

คริสเตียนในประเทศอื่นๆ ซึ่งมีปัจจัยสำหรับชีวิตน้อยกว่าอาหาร กับเครื่องนุ่งห่มเสียอีก ซึ่งทำให้ผมต้องถ่อมใจลงเมื่อเห็นความสุขแท้ในพระคริสต์ซึ่งพวกเขามี อาหารและเครื่องนุ่งห่มเป็นสิ่งจำเป็นก็จริง แต่ไม่ได้เป็นสาระสำคัญของชีวิต พระเยซูจึงกล่าวว่า “เหตุฉะนั้น เราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของตนว่าจะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของตนว่าจะเอาอะไรนุ่งห่ม ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหารมิใช่หรือ และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ” (มัทธิว 6:25)

เราสั่งสมเงินทองและสิ่งของมากมาย เพราะสิ่งเหล่านั้นทำให้เรารู้สึกมั่นคงและเป็นหลักประกันสำหรับความไม่แน่นอนของอนาคตได้ แต่ไม่ว่าความร่ำรวยจะสร้างความมั่นคงได้มากเพียงใด เราก็ยังไม่อาจพึ่งพาสิ่งเหล่านั้นได้อยู่ดี เพราะความร่ำรวยไม่สามารถประกันอะไรในโลกปัจจุบันได้ ยิ่งไปกว่านั้น คือไม่สามารถประกันอนาคตในโลกนิรันดร์หลังความตายได้ ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงเรียกคนที่คิดว่าตน “มีทรัพย์สมบัติมากเก็บไว้พอหลายปี” ว่าเป็นคนโง่ เพราะสุดท้ายพระเจ้าก็ต้องเรียกเอาชีวิตของเขาคืนไป นอกจากเขาจะไม่ได้เป็นคนควบคุมความร่ำรวยของตนเองแล้ว เขายังไม่ได้ควบคุมชีวิตของเขาด้วย เงินไม่สามารถปกป้องเขาจากความตายซึ่งเป็นสิ่งแน่นอน หรือจากอำนาจยิ่งใหญ่สูงสุดของพระเจ้า หรือจากการสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาสั่งสมมา คำพิพากษาของพระเจ้าคือ “คนที่สั่งสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัว และมีได้มั่งมีจำเพาะพระเจ้าก็เป็นเช่นนั้น

แหละ” (ลก. 12:21) ความมั่นคงสูงสุดของเรานั้นไม่ได้มาจากพลังอำนาจของความร่ำรวย แต่มาจากพระสัญญาแน่นอนที่พระเจ้าประทานแก่เรา “แต่ว่าพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ (อาหารและเครื่องนุ่งห่ม) แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้” (มัทธิว 6:32-33)

มีคนตั้งข้อสงสัยเกิดขึ้นอย่างหลักแหลมว่า คนเรากลัวความตายมากน้อย ขึ้นอยู่กับปริมาณทรัพย์สมบัติที่เราต้องละไว้ในโลก หากเราสั่งสมทรัพย์สมบัติไว้กับตัวในโลกใบนี้ เราจะต้องพบกับสภาพที่เราสูญเสียทุกอย่างไป พระเจ้าทรงสอนว่า “จงสั่งสมทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ ที่ไม่มีแมลงจะกินและไม่มีสนิมจะกัด และที่ไม่มีขโมยขุดช่องลักเอาไปได้ เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย” (มัทธิว 6:20-21)

ความพึงพอใจเป็นผลผลิตของความมั่นคงที่เรามีในพระเจ้า เป็นผลผลิตของความไว้วางใจในพระลักษณะของพระเจ้าและพระสัญญาของพระองค์

เราต้องมุ่งแก้ไขแก่นแท้ของชีวิต

หลังจากที่เปาโลสอนให้ทิโมธีหนีห่างจากความโลภและเข้าหาความเพียงพอแล้ว ท่านได้ชี้ให้เห็นถึงประเด็นสำคัญอันดับแรก พวกผู้สอนผิดทั้งหลายอาจหมกมุ่นสร้างความร่ำรวย แต่เปาโลต้องการให้ทิโมธี (และเรา) มุ่งมั่นสร้างคุณลักษณะชีวิตอย่างพระเจ้า คนที่นิยมวัตถุสร้างความยุ่งยากใจให้แก่ชาวเอเฟซัสผู้ติดตามพระคริสต์ ด้วยการประสบความสำเร็จด้านวัตถุให้เห็น และมุ่งมั่นแสวงหาความร่ำรวยเงินทองในโลกนี้ “แต่ท่านผู้เป็นคนของพระเจ้า จงหลีกเลี่ยงสิ่งเหล่านี้” (1ทธ. 6:11ก) เงินเป็นทรัพยากรที่มีค่ามาก แต่เป็นเป้าหมายที่ไม่เคยทำให้เพียงพอเอาเสียเลย แท้จริงเงินเป็นเป้าหมายที่อันตรายอย่างมากเสียด้วยซ้ำ อันตรายเสียจนพระคัมภีร์เรียกร้องให้เราหนีห่างจากความอยากรวย หนีไปให้พ้นจากการรักเงินทอง ความคิดเช่นนี้ฟังดูแปลกทั้งในสังคมที่มองว่าการมุ่งสร้างความร่ำรวยเป็นเรื่องที่ไม่ผิดอะไร และในสังคมคริสเตียน ซึ่งดูเหมือนจะเริ่มกลายเป็นทุนนิยมเสียมากกว่าเป็นสังคมแบบคริสเตียน การใช้คำสอนผิดอย่าง “ศาสนศาสตร์แนวรุ่งเรือง” (ที่สอนให้เชื่อว่าพระเจ้าจะช่วยให้ผู้เชื่อทุกคนร่ำรวยและเจริญก้าวหน้า - ผู้แปล) ทำให้เราคิดว่า ปรัชญาการใช้ชีวิตวัตถุนิยมบริโภคนิยม ซึ่งพระเจ้าทรงเตือนให้เราหนี กลับกลายเป็นสิ่งที่ไม่ผิดอะไร ผมเห็นว่าเรื่องนี้สอนง่ายแต่ปฏิบัติยาก

อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่เพียงแค่นี้ให้พ้นจากความโลก พระคัมภีร์ยังเรียกร้องให้สาวกของพระคริสต์มุ่งมั่นติดตามพระองค์อีกด้วย “จงมุ่งมั่นในความชอบธรรมในทางของพระเจ้า ความเชื่อ ความรัก ความอดทน และความอ่อนสุภาพ” (ข้อ 11ข) พระธรรมข้อนี้บอกว่า เราควรจะมีเสียดายจากการมุ่งแสวงหาสิ่งของนอกกาย แล้วหันมามุ่งมั่นสร้างคุณลักษณะต่างๆ คำว่ามุ่งมั่นนี้เป็นคำสำคัญซึ่งทำให้เราเห็นว่าการสร้างคุณลักษณะชีวิตในตัวเรานั้นต้องใช้เวลา ไม่ใช่ได้มาอย่างสำเร็จรูป เงินทองอาจได้มาอย่างสำเร็จรูปก็ได้ แต่คุณลักษณะของคนเราไม่มีวันได้มาอย่างสำเร็จรูป คำนี้ยังทำให้เราตระหนักว่าแม้พระเจ้าจะทรงเป็นผู้กระทำกิจให้เกิดคุณลักษณะในชีวิตเรา แต่เราเองก็มีส่วนสำคัญที่ร่วมมือด้วย คุณลักษณะชีวิตเป็นสิ่งที่ต้องมุ่งมั่นพัฒนาขึ้นด้วยความทุ่มเท และขะมักเขม้นที่จะปฏิบัติทุกวัน

เราไม่ได้เพียงแต่ต้องหนีให้พ้นความโลก แต่ต้องติดตามพระเจ้าด้วย เราต้อง “ต่อสู้อย่างเต็มกำลังความเชื่อ” (ข้อ 12) ชีวิตคริสเตียนเป็นเรื่องของแต่ละบุคคล แต่ไม่ใช่เรื่องที่เก็บไว้คนเดียวส่วนตัวใครแต่ละต้องไม่ได้ พระคริสต์ทรงเรียกให้สาวกของพระองค์ประกาศหนทางไปสู่สวรรค์ และหนทางที่จะได้รับพระสิริของพระคริสต์ในโลกนี้ ชีวิตที่ละโมภนั้นเป็นชีวิตที่เห็นแก่ตนเองฝ่ายเดียว แต่ชีวิตฝ่ายสวรรค์นั้นเป็นชีวิตที่เสียสละ ในช่วงเวลาชีวิตเราต้องดิ้นรนต่อสู้ เราจะมองเรื่องเงินทองในมุมที่แตกต่างออกไป จึงต้องมีท่อนที่สามของข้อพระคัมภีร์ข้อนี้ เพื่อสอนว่า

คริสเตียนควรมีทัศนคติเรื่องเงินอย่างไร เราต้องปลูกฝังความ
เพียงพอ และฝึกฝนใช้สิ่งที่มีเพื่อแผ่นดินของพระเจ้า การให้
ด้วยใจกว้างขวางนั้นเป็นหนทางที่จะทำให้เราหนีพ้นความโลภได้
เพราะการให้เช่นนี้ช่วยสร้างภูมิคุ้มกันด้านความละโมภ การให้
เป็นวิธีที่จะทำให้เรามีความเพียงพอในใจ เมื่อเราเลือกใช้สิ่งที่มี
เพื่อคนอื่น แทนที่จะใช้เพื่อตนเองฝ่ายเดียว การให้เป็นวิธีที่เรา
แสดงให้เห็นว่าเรามุ่งมั่นตั้งใจและมีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะ
ต่อสู้กับความโลภด้วยความเชื่อ

ก่อนหน้านี้เราได้ศึกษาเรื่องเส้นขีดจำกัด หรือเส้นระดับ
บรรพบุรุษที่เราต้องมีไว้ เพื่อป้องกันชีวิตของเราจากอันตราย
เนื่องจากบรรพบุรุษสิ่งของนอกกายมากเกินไป ต่อไปนี้เป็นข้อ
แนะนำที่จะช่วยให้เราสามารถจดจ่อกับการรักษาเส้นขีดจำกัด
ของชีวิตเราได้

1. ดำเนินชีวิตอย่างพอเพียง ไม่ฟุ้งเฟ้อ เราต้อง
ทวนกระแสสังคม ไม่จำเป็นต้องซื้อให้เพียงพอต่อความต้องการ
และอยู่โดยไม่มียิ่งของบางอย่างบ้าง เลือกซื้อเลือกใช้สิ่งที่ถูกกว่า
ที่คุณสามารถซื้อได้ เพื่อเป็นการฝึกวินัยในตนเอง และเพื่อขจัด
ความโลภออกไป

2. ปลูกฝังใจอ้อเพื่อ แทนที่ความละโมภ ใจเมตตา
และอ้อเพื่อนั้นกำจัดความโลภออกไปเสีย จงให้มากกว่าที่คุณ
คิดว่าจะให้ได้ เพื่อพันธกิจการงานที่พระเจ้าทรงใส่ไว้ในใจคุณ
จงยอมรับความเสี่ยงเพื่อแผ่นดินของพระเจ้า

3. เน้นที่คุณค่าของคนมากกว่ามูลค่าของสิ่งของ

หันมาใช้เวลาคิดเรื่องคุณลักษณะชีวิตในอนาคตของคุณ ดีกว่าคิดใคร่ครวญถึงการเงินในอนาคต หากคุณมีแผนการเงินสำหรับการเกษียณพร้อมแล้ว คุณมีแผนเพื่อสร้างคุณลักษณะชีวิตสำหรับการเกษียณอายุของคุณหรือยัง หากคุณกำลังกำหนดอนาคตการเงินของคุณอยู่ คุณลักษณะชีวิตในอนาคตของคุณก็ต้องการการกำหนดด้วยเช่นกัน คุณต้องการเป็นคนสูงอายุประเภทไหน

4. ลงทุนกับสิ่งที่เป็ณิรันดร์ ไม่ใช่สิ่งชั่วคราว

อธิษฐานทูลขอให้คุณมองเห็นงานของพระเจ้าที่คุณเกิดภาระใจทำทนายของประทานของคุณ และทำให้คุณอยากมอบถวายทรัพย์สินของคุณเพื่องานนั้น

เรื่องเงินๆ ทองๆ

ศตวรรษที่ 21 นี้ เรากำลังเข้าสู่โลกใหม่ที่แตกต่างไปจากทุกสิ่งที่เราเคยประสบพบเจอมาโดยสิ้นเชิง เราต้องเรียนรู้ทักษะการดำเนินชีวิตแบบใหม่ เมื่อวางแผน เราต้องปรับโครงสร้างชีวิตเราใหม่ด้วย เพื่อจะสามารถอยู่รอดในโลกที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วเช่นนี้

ในช่วงทศวรรษ 1870 เมื่อมีการใช้เส้นระดับบรรทุก หรือการกำหนดเส้นความลึกที่สุดที่เรือจะจมลงในน้ำได้ตามกฎหมายนั้น ได้ช่วยให้เรือสินค้าและลูกเรือปลอดภัยมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ คนเดินเรือยังจำเป็นที่จะต้องรักษาแนวระดับของเรือลดผลกระทบจากแรงที่โน้มให้เรือเอียงหรือโคลงเคลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขณะที่จะเลี้ยวหรือวน เทคโนโลยีที่เข้ามาช่วยแก้ไขเรื่องนี้คือ ไจโรสโคป (Gyroscope – อุปกรณ์ตรวจสอบสภาพความเอียงหรือโคลงเคลงของเรือ – ผู้แปล) อุปกรณ์ที่ดูคล้ายลูกข่างเด็กเล่น

ในปี 1852 นักวิทยาศาสตร์ชาวฝรั่งเศสชื่อ เล-อง ฟูก็อด (Leon Foucault) ค้นพบหลักการและได้ประดิษฐ์ไจโรสโคปเครื่องแรกขึ้น เครื่องไจโรสโคปเป็นที่รู้จักเพียงในหมู่นักวิทยาศาสตร์จนถึงปี 1911 ที่นักวิทยาศาสตร์ชาวอเมริกันชื่อ เอลเมอร์ สเปนอร์รี (Elmer Sperry) ได้จดสิทธิบัตรเข็มทิศไจโร (Gyrocompass) ซึ่งเป็นอุปกรณ์สำคัญอย่างหนึ่งที่ใช้ในการเดินทาง อุปกรณ์เหล่านี้ใช้ในระบบนำวิถีในเรือ เครื่องบิน จรวด และ

ยานอวกาศด้วย บริษัทของเขาพัฒนาอุปกรณ์ไจโรสแตบิไลเซอร์ (Gyrostabilizer – เครื่องรักษาเสถียรภาพของเรือ) สำหรับเรือ ซึ่งช่วยลดผลกระทบจากการโคลงเคลงของเรือในมหาสมุทร หลังจากนั้น มีการสร้างไจโรสโคปขนาดเล็กเพื่อใช้ติดต่อกับแกน บังคับเสถียรภาพ (Stabilizer fin) เพื่อลดการโคลงเคลงและเพิ่มความปลอดภัยและความสบายในการเดินเรือ

หากเรากำลังเดินเรือแห่งชีวิตผ่านมหาสมุทรแห่งโลกสมัยใหม่ที่แปรปรวนคึกคะนอง เราจำเป็นต้องมีเครื่องรักษาเสถียรภาพ ผมแนะนำว่า ไจเมตตา เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงใช้เป็นไจโรสโคป ช่วยให้เราไม่โคลงเคลงอยู่ในมหาสมุทรวัตถุนิยมที่แปรปรวน ในข้อพระคัมภีร์ต่อจากตอนที่เราได้ศึกษากันใน 1 ทิโมธี 6 เรื่องคำเตือนให้ระวังภัยจากการรักเงินนั้น เปาโลกล่าวสั่งสอนคนที่มีเงิน และคำสอนนี้เป็นเครื่องเตือนภัยแก่เราด้วยเช่นกัน

“สำหรับคนเหล่านั้นที่มั่งมีฝ่ายโลก จงกำชับเขาอย่าให้มีความทะนง หรือให้เขามุ่งหวังในทรัพย์ที่ไม่เที่ยง แต่จงหวังในพระเจ้าผู้ทรงประทานทุกสิ่งเพื่อความสะดวกรสบายของเรา จงกำชับให้เขากระทำดี ให้กระทำดีมากๆ ให้เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และไม่เห็นแก่ตัว อย่างนี้จึงจะเป็นการวางรากฐานอันดีไว้สำหรับตนเองในภายหน้า เพื่อว่าเขาจะได้รับเอาชีวิตซึ่งเป็นชีวิตอันแท้จริง” (1 ทธ. 6:17-19)

หลายปีก่อน ฮาวเวิร์ด สเติร์น นักจัดรายการวิทยุปากกล้า ประกาศว่ากำลังพิจารณาจะลงสมัครรับเลือกตั้งผู้ว่าราชการรัฐนิวยอร์ก อย่างไรก็ตามเมื่อใกล้วันสิ้นสุดรับสมัคร เขากลับถอนตัว โดยอธิบายว่าเอกสารที่จำเป็นต้องส่งมอบนั้น “เป็นเรื่องส่วนตัวมากเกินไป” นี่เป็นคำพูดจากปากคนที่โด่งดังได้ด้วยการเจาะลึกและเปิดโปงรายละเอียดที่เป็นส่วนตัวที่สุดของคนอื่น ซึ่งมักจะเป็นเรื่องไม่ดีของคนเหล่านั้น เช่นเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศ

อาจเป็นได้ว่าเรื่องที่ไม่ควรเปิดเผยที่สุดในยุคศตวรรษที่ 21 นี้ คือเรื่องการเงินส่วนบุคคล เราทุกคนต่างก็ปกปิดเรื่องเงินของตน แม้ว่าเราจะเป็นคริสเตียน และแม้เราจะบริโภควิถีอย่างโปร่งใสก็ตาม การถามคนอื่นตรงๆถึงเรื่องเงินของเขา กลับกลายเป็นการเสียมารยาท หากศิษยาภิบาลเทศน์เกี่ยวกับการเงินก็มักจะทำให้ผู้ฟังรู้สึกเป็นลบมากกว่าการเทศน์เรื่องอื่น

ผมไม่ได้หมายความว่า การปกปิดเรื่องเงินเป็นเรื่องที่ผิด ผมรู้สึกว่าจะไม่จำเป็นต้องเปิดเผยสถานะการเงินของผมกับคนที่อยากรู้ อยากเห็น คริสตจักรอาจให้ความสนใจกับเงินมากเกินไป บิดเบือนความจริงในพระคัมภีร์เพื่อจุดประสงค์อื่นๆ นอกจากทางของพระเจ้าก็ได้ แต่ในขณะเดียวกัน หลายครั้งผมรู้สึกว่าการไม่พูดถึงเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อกับการเงินก็เป็นปัญหาได้เช่นกัน เรื่องเงินๆ ทองๆ สมุดเช็ค ยอดบัตรเครดิต และบัญชีเงินฝากของผมนั้นแสดงให้เห็นความเชื่อ ระบบการให้

คุณค่า และระบบการให้ความสำคัญของตัวผมได้อย่างลึกซึ้ง ด้วยเหตุนี้ พระคำของพระเจ้าจึงกล่าวถึงเรื่องนี้บ่อยเหลือเกิน และเปาโลเองก็ย้อนกลับมาพูดเรื่องนี้อีกในส่วนท้ายของจดหมายถึงทิโมธี

ใน 1ทิโมธี 6:3-16 คำสอนของเปาโลนั้นสรุปได้เป็นคำสั้นๆ ว่า ความโลภ (“จงหนีเสียจากสิ่งนี้”) ความพอใจ (“จงปลุกฝังสิ่งนี้”) และ คุณลักษณะ (“จงมุ่งมั่นสร้างสิ่งนี้”) และในข้อ 17-19 ท่านกล่าวถึงเรื่องความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่

เงินเป็นดาบสองคม ต้องใช้ด้วยความระมัดระวัง

เปาโลเตือนเราไว้แล้วว่า “ไม่ให้มุ่งแสวงหาเงินทองความร่ำรวย เป็นคำเตือนที่จำเป็นจริงๆ สำหรับเราซึ่งอยู่ในโลกบริโภคนิยมใบนี้ แต่เงินก็เป็นเครื่องมือที่สามารถใช้เพื่อพระสิริของพระเจ้าได้ด้วย บางคนมองว่าความร่ำรวยนั้นเป็นสิ่งชั่วร้ายเลวทราม เป็นสิ่งที่คริสเตียนต้องละทิ้งและหลีกเลี่ยง แต่แนวคิดตามหลักพระคัมภีร์ไม่ได้บอกเช่นนั้น พระคัมภีร์ไม่ได้เคร่งครัดกดขี่ให้เราทิ้งสิ่งของทางโลกไป และก็ไม่ได้ละเลยอันตรายที่จะเกิดขึ้นจากเงินทอง เงินเป็นเสบียงที่พระเจ้าฝากไว้ให้มนุษย์ใช้จ่ายเท่านั้น

ในพระธรรมตอนนี้ เปาโลพูดกับ “คนเหล่านั้นที่มั่งมีฝ่ายโลก” ซึ่งทันทีที่เราได้ฟัง เรามักจะหลงคิดว่าตนเองไม่เข้าข่ายนั้น เปาโลคงพูดแต่กับคนชั้นเศรษฐี ซึ่งมีแค่ 10 เปอร์เซ็นต์ในสังคมจริงอยู่ที่พระคัมภีร์พูดกับคนเหล่านี้ แต่เราต้องไม่คิดแคบๆ เพียงเท่านี้ และหลงลืมไปว่าเราร่ำรวยพระพรมามากมายมหาศาลเพียงใด

ปกติ เท็ด เทอร์เนอร์ ไม่ได้เป็นนักพูดที่ฉลาดหลักแหลมนัก แต่ครั้งหนึ่ง ในวันที่ 15 พฤษภาคม 2000 ในพิธีสำเร็จการศึกษาที่วิทยาลัยเอ็มเมอร์สัน (Emerson College) เขาได้พูดถึงความจริงสำคัญข้อหนึ่ง ว่า

ลองเปรียบเทียบดู...ถ้าจู่ๆ ผมคิดขึ้นมาว่า
ผมมีเงินเพียงแค่นี้หมื่นล้านเหรียญ บิล เกตส์มี
ตั้งแสนล้านเหรียญ ผมก็จะรู้สึกเหมือนเป็นคนล้ม
เหลวในชีวิต ถ้าเรากังวลแต่ว่าคนอื่นมีมากกว่าเรา
แล้ว เงินเป็นพันพันล้านก็ไม่สามารถทำให้เรามี
ความสุขได้...ดังนั้น จงอย่าให้ตัวเองตกหลุมพราง
โดยวัดความสำเร็จของคุณจากปริมาณความมาก
น้อยของวัตถุสิ่งของที่คุณได้มา (จากนิตยสาร
People ฉบับ 12 มิถุนายน 2000 หน้า 62)

คำปราศรัยนี้ ทำให้เรามองความสำเร็จในมุมมองที่กว้าง
ออกไปอีก คริสเตียนชาวตะวันตกนั้น ไม่ได้มองว่ามาตรฐานการ
ครองชีพของตนที่คนในโลกอีกเจ้านั้น เป็นเรื่องพิเศษแต่อย่างใด
ผู้คนมากถึง 1.3 พันล้านคนหาเงินได้น้อยกว่า 35 บาทต่อวัน
เด็กเป็นร้อยล้านคนทั่วโลกไม่มีบ้าน และมีอีกจำนวนมากอยู่ใน
บ้านที่มีสภาพแย่กว่าบ้านที่เราจัดให้สัตว์เลี้ยงของเรา ภัยแล้ง
และโรคภัยไข้เจ็บร้ายแรงทำให้คนเสียชีวิตทวีขึ้นเรื่อยๆ

อย่างไรก็ตาม พระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกร้องให้คนร่ำรวยรู้สึก
ผิดและพยายามถอนตัวออกจากทรัพย์สินของตน จากใน
กิจการบทที่ 2 นั้น คริสตชนยุคแรกขาย “ที่ดินและทรัพย์สินของมา
แบ่งให้แก่คนทั้งปวงตามซึ่งทุกคนต้องการ” (กจ. 2:45) นี่เป็น
ตัวอย่าง ที่น่าทึ่งของความรักอย่างคริสเตียน แต่ไม่ได้เป็น
แบบแผนที่ต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ความร่ำรวยอาจเป็น
พระพรจากพระเจ้า ซึ่งมักจะประทานมาโดยให้เราเกิดใน

ประเทศที่รุ่งเรือง หรือให้เรามีทักษะความสามารถที่ติดตัวมาแต่เกิด หรือให้เรามีโอกาสดีๆ ซึ่งคนที่หลอกตัวเองและคนเย่อหยิ่งก็จะคิดว่าพระพรต่างๆ ที่ได้รับมาในเวลานี้ อยู่ภายใต้การควบคุมของเขาเอง อย่างไรก็ตาม ความร่ำรวยไม่ได้เป็นสิทธิขาดของใคร เราไม่ได้มีเสรีภาพที่จะใช้เงินของเราตามอำเภอใจ

กฎเกณฑ์ของพระเจ้าในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมนั้น เขียนไว้ชัดเจนว่าพระเจ้าไม่ได้เห็นว่า ถูกต้อง หากเราจะมุ่งสั่งสมทรัพย์สมบัติอย่างไม่ลืมหูลืมตา โดยยอมเสียสิ่งอื่นไป พระเจ้าทรงประกาศสิทธิของพระองค์เหนือเงินทองของเรา โดยให้เราถวายทศางค์ (คริสเตียนเรียกว่า สิบลด – ผู้แปล) และการถวายทรัพย์ พระเจ้าทรงเป็นผู้วางกฎเกณฑ์เกี่ยวกับสิทธิในทรัพย์สินส่วนบุคคล รวมถึงสิทธิความเป็นเจ้าของ สิทธิการใช้ที่ดิน และสิทธิการให้ยืมเงินในทางมิชอบ ผู้เผยพระวจนะหลายคนได้กล่าวประณามคนร่ำรวย ระบบชนชั้นที่แบ่งการและเอาเปรียบ และการค้าที่ได้เงินจากการปล้นและกดขี่ข่มเหงคนอื่น เมื่ออ่านพระธรรมอาโมส อัสยาห์ หรือโยเอล คุณจะรู้สึกได้เลยว่า การปฏิบัติหลายอย่างในระบบตลาดปัจจุบันของเรานั้น ตกต่ำจากมาตรฐานของพระเจ้า ซึ่งเป็นมาตรฐานเพื่อสังคมที่มีเมตตาและมีความยุติธรรม ระบบเศรษฐกิจของเราอาจเป็นระบบที่ดีที่สุดสำหรับคนเห็นแก่ตัวและคนบาป แต่เป็นระบบที่เปราะบางไปด้วยการทุจริต เราต้องไม่ปิดหูปิดตายอมรับสถานะอย่างนี้เพียงเพราะเราอยู่ได้อย่างสบายดีแล้ว

จริงอยู่ที่พระคัมภีร์บอกว่า พระเจ้าทรง “ประทานทุกสิ่งเพื่อความสะดวกสบายของเรา” (1ทธ. 6:17) ก่อนหน้านั้น เปาโลเขียนเรื่องทัศนคติการใช้ชีวิตอย่างเคร่งครัด เช่นงดเว้นจากการแต่งงาน และงดการรับประทานอาหารบางชนิด ท่านเขียนไว้ว่า “ด้วยว่าสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างไว้นั้นเป็นของดี ถ้าแม่บริโภคร่วมกับขอบพระคุณ ก็ไม่ห้ามเลยสักสิ่งเดียว เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นของที่ชำระไว้แล้ว โดยพระวอนะของพระเจ้าและคำอธิษฐาน” (1ทธ. 4:4-5) ในพระธรรมตอนนี้ พระเจ้าไม่ได้บอกว่าการทำตามใจตนเอง และมีความสุขกับทรัพย์สินสมบัติของตนอย่างเกินพอดีนั้นเป็นเรื่องที่ถูกต้อง 1ทิโมธี 5:6 สอนว่าบุคคลที่ “ปล่อยตัวนั้น ก็ตายทั้งเป็น” แต่พระเจ้าเองก็ทรงจัดเตรียมทุกสิ่งไว้เพื่อ “ความสะดวกสบาย” ของเรา ข้อนี้ยืนยันว่าเราสามารถสุขสบายกับสิ่งที่พระเจ้าจัดเตรียมให้เราได้ พระธรรมปัญญาจารย์ก็บอกไว้ในทำนองเดียวกันว่า

“ดูเถิด ที่ข้าพเจ้าเห็นชอบและสมควร คือให้กินและดื่ม กับปรีดาในบรรดากิจการของตน ที่ตนกระทำภายใต้ดวงอาทิตย์ ตลอดชั่วอายุไม่กเว้นของตน ที่พระเจ้าประทานแก่ตนเพราะการนี้แหละเป็นส่วนของตน อนึ่ง ทุกๆคนที่พระเจ้าประทานทรัพย์สินสมบัติให้ ก็ได้ทรงโปรดให้รับประทานของเหล่านั้น ได้รับส่วนของตน และยินดีปรีดาในการงานของตนได้ นี่แหละเป็นของประทานจากพระเจ้า” (5:18-19)

การยินดีปรีดาในพระพรฝ่ายโลกโดยไม่โลก และมีความพอใจนั้นเป็นคำสอนเรื่องหนึ่ง แต่ยังมีคำสอนที่สำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากันอีกด้วย ที่ว่าเงินอาจมาแทนที่พระเจ้า จึงต้องระวังให้ดี

“สำหรับคนเหล่านั้นที่มั่งมีฝ่ายโลก จงกำชับเขาอย่าให้มีความทะนง หรือให้เขามุ่งหวังในทรัพย์ที่ไม่เที่ยง” (1ทธ. 6:17) อันตรายเกิดขึ้นเมื่อเราวัดค่าความสำเร็จในชีวิตจากจำนวนเงินที่มี เราจะเกิดความภาคภูมิใจในความสำเร็จนั้นและมีมานะทะนง และดูถูกดูแคลนคนที่ทำเงินได้น้อยกว่า ไม่ยากเลยที่เราจะคิดว่าเราเองสร้างความสำเร็จนี้มากับมือ เราเป็นคนได้รับความดีความชอบ และสังคมก็ส่งเสริมให้เรารู้สึกอย่างนี้ด้วย เพราะคนรวยจะได้รับการปฏิบัติอย่างดี เงินนำมาซึ่งอำนาจ สิทธิพิเศษ และโอกาส เราจึงเริ่มรู้สึกมีหน้ามีตา รวากับว่าเรามีค่ามีความสำคัญมากกว่าคนเหล่านั้นที่มีน้อยกว่าเรา

อันตรายอย่างที่สองคือเราตั้งความหวังไว้กับสิ่งที่เรามี ทรัพย์สมบัติประกันความมั่นคงของเราในอนาคตซึ่งไม่แน่นอน เป็นที่หลบภัยจากพายุความไม่แน่นอนของชีวิต น่าสะท้อนใจที่บนธนบัตร (ดอลลาร์สหรัฐ) มีตัวพิมพ์ไว้ว่า “เราเชื่อมั่นในพระเจ้า” (In God We Trust) แต่ลึกๆ ในหัวใจเรากลับมีคำจารึกว่า “ฉันเชื่อมั่นในเงินทอง” (In Money I Trust)

เงินมีข้อจำกัดในตัวเอง การเชื่อมั่นในเงินทองเป็นเรื่องโง่เขลา เราทุกคนต่างก็รู้ว่านี่เป็นความจริง เห็นได้จากเมื่อเกิด

ภาวะหุ้นตก ธุรกิจต้องหาริมทรัพย์ล้ม ภาวะเงินเฟ้อรุนแรง เจ้า
นายไม่ซื่อสัตย์ คนตกงานโดยไม่คาดคิด ความเจ็บป่วยรุนแรง
ผลาญเงินออมของเรา มีบทความหนึ่งในหนังสือพิมพ์ฉบับเช้า
เล่าว่า เมื่อปีที่แล้วคนที่ทำงานเกี่ยวกับเทคโนโลยีล้ำสมัย เคยให้
ของขวัญคริสต์มาสราคาแพงแก่ลูกค้าและเพื่อนฝูง เพราะร่ำรวย
ขึ้นจากหุ้น มาปีนี้พวกเขาต้องเอาของแถมที่ได้จากบริษัทต่างๆ
มาส่งเป็นของขวัญ เพราะมูลค่าหุ้นตก บริษัทล้ม หลายคนต้อง
ตกงาน

บทความหนึ่งจาก Wall Street Journal เล่าถึงโชคชะตา
แปรผันของ “เศรษฐีร้อยล้าน” ซึ่งเมื่อคราวที่เทคโนโลยีกำลัง
เฟื่องฟูนั้น หุ้นบริษัทที่เขาเสนอขายสู่สาธารณชนเป็นครั้งแรก
มีมูลค่าพุ่งสูงขึ้นอย่างฉับพลันในปี 1999 ชั่วข้ามคืนเขามีหุ้น
มูลค่าเป็นร้อยล้านเหรียญสหรัฐ และเขาก็ใช้จ่ายตามที่มันั้น แต่
แล้วเมื่อดัชนีแนสแดคตกฮวบหลังจากนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างก็
เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว เป็นอย่างที่ดีที่เศรษฐีร้อยล้านกล่าวไว้
เมื่อหุ้นของเขาตกลง 96.8 เปอร์เซ็นต์ “เจริญขึ้นน่ะง่าย แต่เมื่อ
ตกต่ำลงจะไม่มีใครอยากคุยกับคุณ นี่เป็นประสบการณ์ส่วนตัวที่
ทำทนายที่สดในชีวิตผม” (จากบทความ “Excentimillionaires See
Stakes Plunge” ในหนังสือพิมพ์ฉบับวันที่ 20 ตุลาคม 2000)

กษัตริย์ชาโลมอนผู้มีสติปัญญาล้ำเลิศเขียนไว้ว่า
“อย่าทำงานเพื่อเห็นแก่ทรัพย์ศฤงคาร จงฉลาด
พอที่จะยับยั้งไว้ เจ้าจะเฟื่องดาของเจ้าอยู่ที่ของ

อนิจจังหรือ เพราะทรัพย์สมบัติมีปีกแน่นอนทีเดียว
มันจะบินไปในท้องฟ้าเหมือนนกอินทรี”

(สภษ. 23:4-5)

การพึ่งพาเงินทองนั้นหลักลอย ความเชื่อที่ว่าไปอเมริกา
แล้วจะรุ่งเรืองสร้างเนื้อสร้างตัวได้นั้นมีอิทธิพลมาก ทำให้ทั่วโลก
รู้สึกอิจฉาประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศนี้ไม่เพียงมีมาตรฐาน
ความเป็นอยู่ที่ดี แต่ยังมีโอกาสให้กับคนสัญชาติอื่นๆ ด้วย แต่ก็มี
ด้านลบเหมือนกัน คือการแสวงหาให้มีมากขึ้นนั้นไม่มีวันจบสิ้น
เราเชื่อว่าถ้าเราพยายามให้มากกว่านี้ ถ้าเราทำงานมากกว่านี้
ไม่เพียงแต่ฝันของเราจะเป็นจริง แต่เราจะได้รับความอิมเมจ
ด้วย เราไม่เพียงอยากได้ทั้งหมด เรายังอยากได้เดี๋ยวนี้เลยด้วย
เราไม่เพียงอยากได้มากขึ้น เรายังอยากมีอย่างที่ดีกว่าเดิมด้วย
สินเชื่อทำให้ทุกอย่างง่ายขึ้น เราจึงนึกไม่ออกว่า ทำไมเราจะมี
อย่างที่เรายากมี และในเวลาที่เราต้องการจะมีไม่ได้ เงินทอง
และสิ่งของนอกกายนำมาซึ่งชีวิตที่ดี

แต่คำสอนของพระเจ้านั้นกลับตรงกันข้าม เปาโลบอกให้
เราหวังในพระเจ้า (1ทธ. 6:17) และตระหนักว่าเงินนั้นแม้จะเป็น
สิ่งยั่วชวนใจ แต่ไม่เคยเพียงพอที่จะมาทดแทนพระเจ้า โยบ
เข้าใจเรื่องอำนาจของเงินทองดี เขากล่าวว่า

“ถ้าข้ากระทำให้ทองคำเป็นที่ไว้อใจ หรือพูดกับทองคำ
นพคุณว่า‘ท่านเป็นที่วางใจของข้า’ ถ้าข้าเปรมปรีดิ์เพราะสมบัติของ
ข้ามากมาย หรือเพราะมือของข้าได้มากมาย หรือข้าเพ่งดวงอาทิตย์

เมื่อส่องแสง หรือดวงจันทร์เมื่อเคลื่อนไปอย่างสง่าและจิตใจของข้า
ถูกล่อลวงอยู่อย่างลับๆ และปากของข้าจับมือของข้า นี่เป็นความ
บาปผิดด้วย ที่ผู้พิพากษาจะต้องปรับโทษ เพราะข้าคงต้องทูลจรีตต่อ
พระเจ้าเบื้องบน” (โยบ 31:24-28)

เพราะธรรมชาติของมนุษย์นี้เอง ที่ทำให้เงินกลายเป็น
ดาบสองคม ทั้งสามารถก่อให้เกิดสิ่งดีเลิศได้ และก่ออันตราย
ใหญ่หลวงก็ได้ เปาโลจึงเน้นย้ำว่าเราต้องใช้เงินอย่างระมัดระวัง
ขั้นตอนแรกและขั้นตอนสำคัญที่สุดคือ ระวังรักษาดวงใจของคุณ
ให้จดจ่อเชื่อมั่นในพระเจ้า ไม่ใช่เงินทอง ใน 1 ทิโมธี 6:18 ท่าน
ชวนให้เราคิดต่อไปอีกชั้นหนึ่ง

เงินทำให้เรามีศักยภาพที่จะสร้างความแตกต่างได้ ไม่เพียงแต่เพื่อใช้จ่ายประจำวันเท่านั้น

สาวกของพระคริสต์ควรเลียนแบบพระองค์ในการกระทำดีเป็นกิจวัตร “จงกำชับให้เขากระทำดี ให้กระทำดีมากๆ” พระเจ้าผู้ทรงจัดเตรียมให้เราอย่างมากมานั้น ทรงคาดหวังให้เราตอบสนองกลับอย่างมากมายด้วยเช่นกัน คือโดยการกระทำความดี พระคัมภีร์ได้ย้ำอย่างชัดเจน ว่าเราไม่ได้รับความรอดเพราะการกระทำดีของเรา แต่เพราะพระเมตตาของพระเจ้าที่ประทานแก่เราโดยไม่คิดมูลค่า และพระคัมภีร์ยังย้ำด้วยว่าประชากรของพระเจ้าจะสำแดงชีวิตใหม่ด้วยการกระทำความดี ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเสริมกำลังเขาให้ทำ ข้อพระคัมภีร์ในภาคพันธสัญญาใหม่เขียนไว้อย่างชัดเจนว่า

“ท่านทั้งหลายก็เหมือนกับตะเกียง จงส่องสว่างแก่คนทั้งปวง เพื่อว่าเมื่อเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำ เขาจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่าน ผู้ทรงอยู่ในสวรรค์”
(มธ. 5:16)

“เพราะว่าเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์เพื่อให้ประกอบการดี ซึ่งพระเจ้าได้ทรงดำริไว้ล่วงหน้าเพื่อให้เรากระทำ”
(อฟ. 2:10)

“...ได้แก่การปรากฏของพระสิริของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง คือ พระเยซูคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ผู้ได้ทรงโปรดประทานพระองค์เองให้เรา เพื่อไถ่เราให้พ้นจากการอธรรมทุกอย่าง และทรงชำระเราให้บริสุทธิ์ เพื่อให้เป็นหมู่ชนพิเศษเฉพาะของพระองค์ และเป็นคนที่ชวนชวยกระทำการดี”

(ทต. 2:13-14)

“ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านเน้นเรื่องเหล่านี้ เพื่อคนทั้งหลายที่เชื่อในพระเจ้าแล้วจะได้อุตสาหะทำการดี การเหล่านี้ดีและเป็นประโยชน์แก่คนทั้งปวง”

(ทต. 3:8)

“ให้พวกเราเรียนรู้ที่จะกระทำการดีด้วย เพื่อจะเป็นประโยชน์เมื่อถึงคราวจำเป็น และเพื่อพวกเราจะไม่เป็นคนที่ไร้ผล”

(ทต. 3:14)

“และขอให้เราพิจารณาดูว่าจะทำอะไร จึงจะปลุกใจซึ่งกันและกันให้มีความรักและทำความดี”

(ฮบ. 10:24)

“เหตุฉะนั้น ให้เราถวายคำสรรเสริญเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้าตลอดไป โดยทางพระองค์นั้น คือคำกล่าวยอมรับเชื่อพระนามของพระองค์ จงอย่าละเลยที่จะกระทำการดี และจงแบ่งปันข่าวของซึ่งกันและกัน เพราะเครื่องบูชาอย่างนั้นเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า”

(ฮบ. 13:15-16)

“จงรักษาความประพฤติอันดีของท่านไว้ในหมู่คนต่างชาติ เพื่อว่าเมื่อมีคนติเตียนท่านว่าประพฤติชั่ว เขาจะได้เห็นการดีของท่าน และเขาจะได้สรรเสริญพระเจ้าในวันที่พระองค์เสด็จมา” (1ปต. 2:12)

เปาโลไม่ได้เจาะจงว่าเป็นการกระทำดีอะไร แต่เห็นได้ชัดว่าสิ่งที่ท่านคิดไว้ในใจคือการใส่ใจคนอื่น และความเมตตา ซึ่งเป็นการตอบสนองความต้องการของผู้อื่น น่าสนใจที่ท่านกล่าวถึงการกระทำดีก่อน แล้วจึงกล่าวถึงความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ คนที่มีเงินก็มักจะให้เงินได้ง่ายกว่าให้เวลา แต่พระเจ้าจะไม่ทรงอนุญาตให้คนมีเงินคิดว่าจะเลือกให้เงินหรือให้เวลาก็ได้ พวกเขาไม่เพียงแต่จะต้องทำความดี แต่ยังต้องทำให้มากด้วย

สาวกของพระคริสต์ยังต้องฝึกตนให้มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ด้วย “จงกำชับเขา...ให้เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และไม่เห็นแก่ตัว” คำกรีกสองคำที่แปลว่า “เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่” และ “ไม่เห็นแก่ตัว” นั้นจริงๆ แล้วมีความหมายเหมือนกัน แต่เขียนเพื่อเน้นย้ำเรื่องการเอื้อเฟื้อด้านการเงิน พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ไม่ได้กล่าวว่าทศางค์ เป็นมาตรฐานการถวายของคริสเตียน แต่เป็นกฎเกณฑ์ที่ชัดเจนในพันธสัญญาเดิม พันธสัญญาใหม่ชี้ให้เราเห็นแบบแผนของพระคุณของพระเจ้า ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่นั้นเป็นมาตรฐานการให้ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่

“ท่านทั้งหลายได้รับเปล่าๆ จงให้เปล่าๆ”

(มธ. 10:8)

“ข้าพเจ้าได้วางแบบอย่างไว้ให้ท่านทุกอย่างแล้ว
ให้เห็นว่าโดยทำงานเช่นนี้ควรจะช่วยคนที่มีกำลัง
น้อย ระลึกถึงพระวาตะของพระเยซูเจ้า ซึ่งพระองค์
ตรัสว่า ‘การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ’”

(กก. 20:35)

“นี่แหละคนที่หว่านเพียงเล็กน้อยก็จะเกี่ยวเก็บได้
เพียงเล็กน้อย คนที่หว่านมากก็จะเกี่ยวเก็บได้มาก
ทุกคนจงให้ตามที่เขาได้คิดหมายไว้ในใจ มิใช่ให้
ด้วยนึกเสียดาย มิใช่ให้ด้วยการฝืนใจ เพราะว่า
พระเจ้าทรงรักคนนั้นที่ให้อย่างยินดี”

(2คร. 9:6-8)

การให้อย่างใจกว้างขวางนั้นไม่ได้เป็นเพียงการให้ตาม
อัตราส่วนร้อยละ แต่เป็นการให้ตามกำลัง การถวายทศางค์นั้น
อาจเป็นวิธีการให้ที่ดี แต่ไม่ได้แสดงถึงใจกว้างขวางของผู้ที่ได้รับ
พระพรจากพระเจ้าอย่างมากมาย เฟร็ด สมิธ เขียนไว้ว่า
“ผมบอกได้เลยว่า การถวายทศางค์สำหรับคนรายนั้น ก็เหมือน
เป็นการหลบเลี่ยงเพื่อจะไม่ต้องให้ในเรื่องอื่นๆ อีก” (จากบทความ
“A Holy Boldness Toward Money” นิตยสาร Leadership
ฉบับฤดูใบไม้ผลิ ปี1981 หน้า 49)

การให้อย่างใจกว้างขวางนั้นเป็นการให้ด้วยความยินดี
เพราะ “พระเจ้าทรงรักคนนั้นที่ให้อย่างยินดี” นอกจากนี้ การให้
ด้วยใจกว้างขวางยังเป็นการให้ด้วยความเต็มใจ ไม่ได้ถูกบังคับ

และไม่ได้เป็นไปตามอารมณ์ แต่ให้อย่างตั้งใจและให้พร้อมกับ
คำอธิษฐาน

การให้ด้วยใจกว้างขวาง ช่วยขจัดความละโมภออกจาก
ชีวิตของเรา เมื่อคาร์ล เมนนิ่งเกอร์เขียนหนังสือเรื่อง *อะไรๆล้วน
มาจากความบาป (Whatever Became of Sin?)* ในปี 1981 นั้น
เขาได้รับจดหมายจากผู้เขียนหนังสือด้านการเงินคนหนึ่ง เขา
เขียนมาแสดงความชื่นชมกับบทที่เมนนิ่งเกอร์เขียนเรื่องความ
ตระหนี่ เมนนิ่งเกอร์เขียนตอบว่า “ผมคิดว่าคำถามของคุณที่ว่า
‘เราจะช่วยให้ผู้คนหันเสียจากความละโมภมาสู่ความเอื้อเพื่อให้
อย่างไร’ นั้นเป็นคำถามด้านศีลธรรมที่ดีที่สุดข้อหนึ่งในยุคนี้ ผม
อยากจะเสริมอีกคำถามว่า ‘เราจะช่วยเขาเหล่านั้นให้เปลี่ยนการ
แก้แค้น มาเป็นการให้ด้วยใจกว้างขวางได้อย่างไร’ ความโลภนั้น
เป็นโรคชนิดที่ไม่มี ‘อาการดีขึ้น’ และอาจรักษาไม่หาย ผู้ป่วยโรคจิต
ที่มารักษาที่คลินิกเมนนิ่งเกอร์นั้นมักจะอาการดีขึ้น บางรายหายได้
โดยไม่ต้องใช้ทักษะทางการแพทย์เข้าช่วยเลยด้วยซ้ำ แต่ความโลภ
ไม่ได้เป็นอย่างนั้น” (จากหนังสือ *Behind The Stained Glass
Windows* โดยจอห์นและซิลเวีย รอนสเวลล์ หน้า 202) ข้อความ
นี้เป็นทัศนะฝ่ายโลกที่น่าคิดมาก อย่างไรก็ตาม โรคโลภนี้มีทาง
รักษา และการรักษาให้หายนั้นต้องพึ่งพาความตั้งใจที่จะปลุกฝัง
ความเอื้อเพื่อเผื่อแผ่

การให้ด้วยใจกว้างขวางนั้นเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาให้
คนของพระองค์ทำ เราต้องให้ด้วยใจกว้างขวางก็เพราะพระเจ้า

ประทานแก่เราด้วยพระทัยกว้างขวางตลอดมา สาวกของพระคริสต์เลือกที่จะให้ด้วยใจกว้าง เป็นการตัดสินใจที่จะเลียนแบบพระเจ้าผู้ทรงพระทัยกว้างและเสียสละพระองค์เอง การให้เช่นนี้จะเกิดขึ้นได้ ก็ต่อเมื่อคนที่ร่ำรวยในโลกนี้ตระหนักว่า เขาจะไม่ได้มีชีวิตอยู่แต่ในโลกนี้เท่านั้น ด้วยเหตุนี้ ใน 1 ทิโมธี 6:19 เปาโลจึงบอกให้เราหันความสนใจออกจากยุคสมัยนี้ไปยังยุคสมัยที่จะมาถึง

ผู้ใช้จ่ายเงินจำเป็นต้องเข้าใจเรื่องนิรันดรกาล

เปาโลกล่าวว่า คนที่เชื่อเพื่อเผื่อแผ่นั้น “วางรากฐานอันดีไว้สำหรับตนเองในกายหน้า” (6:19) คนรับใช้ที่ฉลาดก็สะสมค่าจ้างที่คงอยู่เป็นนิรันดร์ การให้และการกระทำดีนั้นเป็นการลงทุนเพื่อนิรันดร์กาล พระคัมภีร์ย้ำเตือนเราอยู่เสมอว่าความเชื่อศรัทธาของเราในเวลานี้มีผลอยู่ชั่วนิรันดร์ พระเจ้าประทานรางวัลแก่ประชากรของพระองค์ ความเชื่อเพื่อของเราไม่เพียงแต่เป็นการช่วยเหลือผู้อื่นในเวลานี้ แต่ยังทำให้เราได้รับพระพรตลอดนิรันดร์กาลอีกด้วย การให้ไม่ได้ทำให้สูญเสียความร่ำรวย แต่เป็นการส่งสมทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ พระเยซูเป็นผู้ที่สอนให้เราคิดเรื่องทรัพย์สมบัติในสวรรค์ พระองค์ตรัสว่า

“อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในโลก ที่อาจเป็นสนิมและที่แมลงกินเสียได้ และที่ขโมยอาจขุดช่องลักเอาไปได้ แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ ที่ไม่มีแมลงจะกินและไม่มีสนิมจะกัด และที่ขโมยขุดช่องลักเอาไปได้ เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย”

(มธ. 6:19-21)

การให้ของเราแสดงให้เห็นว่าเราจัดลำดับความสำคัญของเราอย่างไร ระหว่างทรัพย์สมบัติอันเป็นนิรันดร์ กับทรัพย์สิ่งของในโลกนี้ ดี. แอล. มูดีตั้งข้อสังเกตว่า “ไม่ต้องใช้เวลานานก็บอกได้แล้วว่าทรัพย์สมบัติของคนคนหนึ่งคืออะไร สำหรับคนทั่วไป

เราบอกได้ใน 15 นาทีว่าทรัพย์สินสมบัติของเขาอยู่ในโลกหรือบนสวรรค์” พระเจ้าทรงแนะนำว่าอย่าลงทุนเงินเพื่อสร้างผลกำไร แต่พระองค์ประสงค์ให้เรามองในระยะยาว และสนใจกับผลตอบแทนที่จะได้เป็นนิรันดร์ มากกว่าสนใจผลตอบแทนทางโลก

นอกจากนี้ คนเชื้อเพื่อยังจะ “ได้รับเอาชีวิต ซึ่งเป็นชีวิตอันแท้จริง” การเป็นคนต้นเรือนที่ฉลาดจะได้รับเอาชีวิต เราได้ยินคนพูดว่า “อย่างนี้ชีวิตที่ดี อย่างนี้ถึงจะเรียกว่าใช้ชีวิตคุ้มค่า” แต่คำพูดนี้มักจะหมายถึงคนที่ได้ทำอะไรตามอำเภอใจอย่างสุดโต่งอย่างไรก็ตาม ชีวิตเท่านั้นมีอยู่จริง และหมายถึงการใช้ชีวิตอย่างเต็มที่ในเวลานี้ ตามคำสัญญาของพระเจ้าในเรื่องนิรันดร์กาล เปาโลเขียนไว้ก่อนหน้านี้นี้ว่า “ทางของพระเจ้านั้นมีประโยชน์ในทุกทาง เพราะทรงไว้ซึ่งประโยชน์สำหรับชีวิตปัจจุบันและชีวิตอนาคตด้วย” (1ทธ. 4:8) ชีวิตจะบริบูรณ์ขึ้นเมื่อเราใช้ความสามารถที่พระเจ้าประทานให้มาสร้างความแตกต่างในชีวิตของคนอื่น และนี่เป็นความแตกต่างอย่างสิ้นเชิงระหว่างการใช้ชีวิตกระหายหาความสุขความพอใจ กับการใช้ชีวิตอย่างมีจุดมุ่งหมาย เวลาที่เราบังคับที่สุดคือเมื่อเราใช้เงินของเราเพื่อแผ่นดินของพระเจ้านี้เป็นชีวิตแท้ และมูลค่ายืนยาวเนิ่นนานกว่าเวลาบนโลกนี้ เลยไปจนถึงกาลนิรันดร์

ในปี 1999 การเสียชีวิตของโอซีโอลา แม็คคาร์ที (Oseola McCarty) ตรึงความสนใจของคนทั้งประเทศ ซึ่งเป็นเรื่องน่าประหลาดใจเพราะเธอคนนี้ไม่ได้เป็นคนโด่งดังอะไรเลย ทั้งชีวิต

เธออาศัยอยู่ที่แอตตีสเบิร์ก รัฐมิสซิสซิปปี ทำงานซักผ้าให้กับคน
ร่ำรวยด้วยค่าจ้างถึงละ 50 เซ็นต์ และเธอซักผ้าด้วยกระดานซัก
ผ้าแบบโบราณ

เมื่ออายุได้ 87 ปี เธอสร้างความประหลาดใจให้กับเจ้า
หน้าทีมหาวิทยาลัย Southern Mississippi ด้วยการบริจาคเงิน
จำนวน 150,000 เหรียญให้แก่มหาวิทยาลัย เธอไปหาเงินได้
มากมายขนาดนั้นจากไหนกัน เธอใช้ชีวิตอย่างมัธยัสถ์ เก็บออม
อย่างระมัดระวัง และลงทุนอย่างฉลาด เมื่อยามชราเธอมีเงินถึง
150,000 เหรียญและตัดสินใจว่าควรจะใช้เงินกับอย่างอื่นดีกว่า
จะใช้จ่ายเพื่อตัวเอง “ฉันมีเงินในธนาคารมากเกินไปจะได้หมด
เมื่อตายแล้ว ฉันเอาอะไรติดตัวไปด้วยไม่ได้ ฉันเลยคิดว่าน่าจะใช้
เงินเพื่อให้เด็กบางคนได้เรียนหนังสือดีกว่า” เธอรู้สึกอายที่เป็นจุด
สนใจอย่างนี้ แต่เมื่อนักข่าวถามว่าทำไมเธอจึงตัดสินใจทำอย่าง
นั้น เธอนำคำสอนจากพระคัมภีร์ที่เราคุ้นเคยมาตอบว่า “การให้
เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ ฉันแค่ลองดู”

ความเอื้อเฟื้อนั้นเป็นอุปกรณ์ตรวจสอบสภาพความ
โคลงเคลง ที่พระเจ้าประทานให้เพื่อสร้างความสมดุลแก่ชีวิต
ของเรา เปาโลชี้ให้เห็นความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่างวิถีชีวิต
สองแบบ ซึ่งมีแบบหนึ่งเหมาะสมกับสาวกของพระเยซูคริสต์
คนที่ต้องการจะร่ำรวย และมีนิสัยละโมภ จะจมดิ่งสู่ความพินาศ
เสื่อมสูญไป (1ทธ. 6:9) เรือของพวกเขาจมอยู่กลางทะเลแห่ง
วัตถุนิยมและบริโภคนิยม แต่ผู้ที่เลียนแบบพระคริสต์ในการ

เอื่อเพื่อแก้ผู้อื่นนั้นได้ “วางรากฐานอันดีไว้สำหรับตนเองในภายหน้า เพื่อว่าเขาจะได้รับเอาชีวิต ซึ่งเป็นชีวิตอันแท้จริง” เขาเหล่านั้นไม่เพียงแต่จะไปถึงจุดหมายอย่างปลอดภัย เมื่อเขาไปถึงที่นั่น เขาจะมั่งคั่งอีกด้วย พระธรรมฮีบรูสอนอย่างเดียวกันว่า

“ท่านจงอย่าเป็นคนเห็นแก่เงิน จงพอใจในสิ่งที่ท่านมีอยู่ เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสว่า เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายอาจกล่าวด้วยใจเชื่อมั่นว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า” (ฮบ. 13:5-6)

ติดตามสื่ออื่นๆ ขอมานาประจำวันได้ที่
www.rbcthailand.org

หนังสือเล่มนี้คัดตอนมาจากหนังสือเรื่อง True North ของ
ศาสตราจารย์แกรี อินริก จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ Discovery House Publishers
ในเครือของ RBC Ministries ศาสตราจารย์แกรีจบการศึกษาจาก Dallas
Theological Seminary ปัจจุบันเป็นศาสตราจารย์ที่คริสตจักร Trinity
Evangelical Free Church ในเมือง Redlands รัฐแคลิฟอร์เนีย